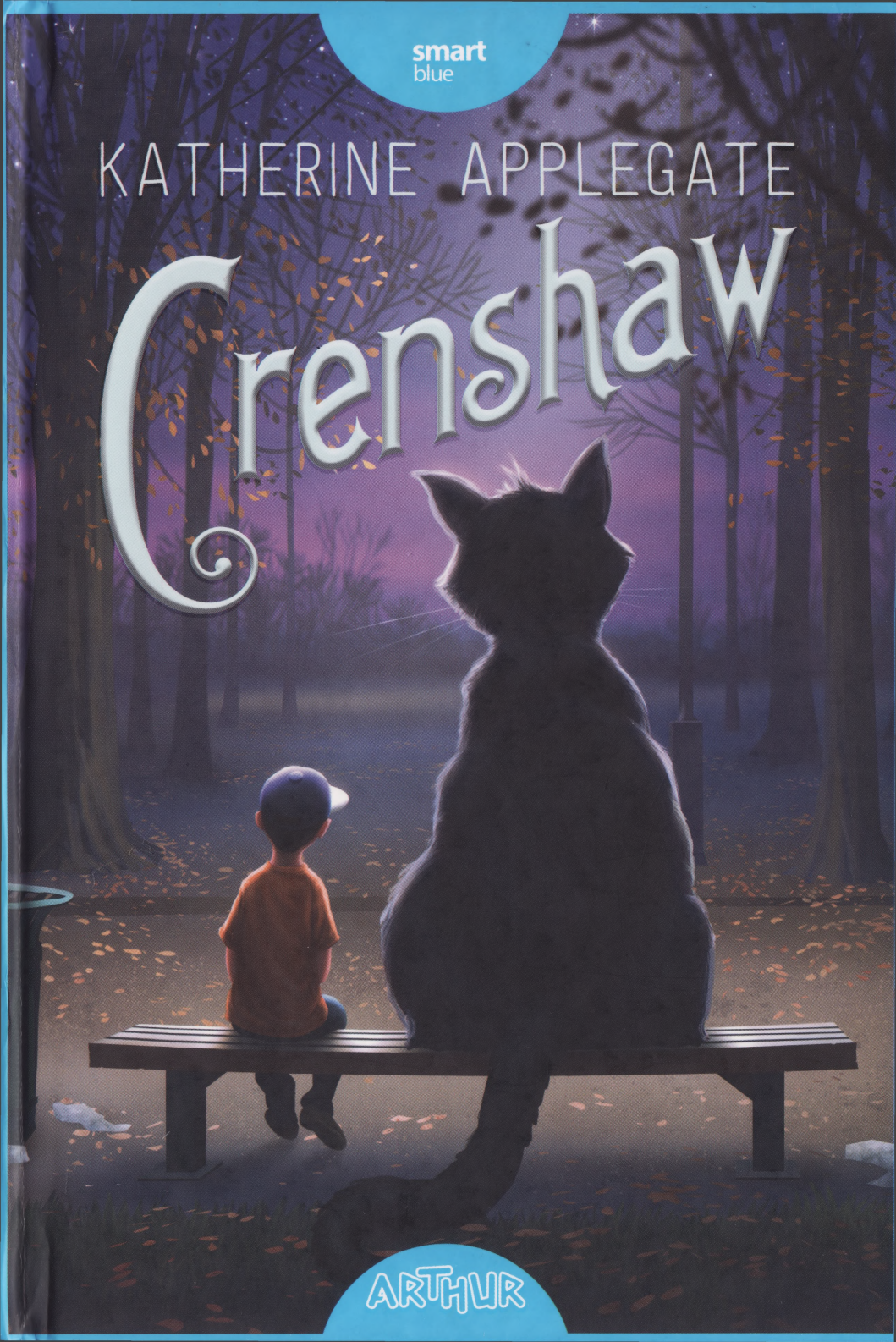
smart
blue
KATHERINE APPLEGATE
Crenshaw
ARTHUR

Katherine Applegate s-a născut în Michigan, Statele Unite ale Americii. Încă din copilărie și-a cultivat o atenție deosebită și afecțiunea pentru animale: părinții au fost înțelegători și i-au permis să aibă mai multe animale de casă, iar în liceu a lucrat la un cabinet veterinar. A locuit în Michigan, Illinois și Texas până la definitivarea studiilor. Absolventă a Universității Texas din Austin, autoarea mărturisește cu umor că a avut drept specializare principală „Lipsa de Țel", iar secundară „Nehotărârea".

Katherine Applegate s-a îndeletnicit cu udarea plantelor (sfârșind prin a le omorî) și servirea cocktailurilor (pe care reușea să le verse), până când și-a dat seama că lumea ar fi un loc mai sigur dacă ar rămâne la profesia de scriitoare. De atunci, a scris peste o sută cincizeci de cărți pentru copii și adolescenți, multe dintre ele în colaborare cu soțul ei, Michael Grant. Dintre acestea, cele mai cunoscute sunt: *The Buffalo Storm*, *Roscoe Riley Rules*, *Eve & Adam*, *Home of The Brave*.

Romanul *Ivan Cel fără de Seamăn* (Editura Arthur, 2013) a fost inclus de publicația *New York Times* pe lista celor mai bine vândute cărți și i-a adus scriitoarei mult râvnita Medalie Newbery în 2013. Doi ani mai târziu, Katherine Applegate a publicat *Crenshaw*, o carte foarte bine primită de public, o poveste magică și de neuitat despre familie, prietenie și curaj.

KATHERINE APPLEGATE

Crenshaw

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Redactor: Ioana Vîlcu
Tehnoredactor: Crenguța Rontea
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Applegate, Katherine
Crenshaw / Katherine Applegate; trad. de Iulia Arsintescu. -
București: Editura Arthur, 2016
ISBN 978-606-788-105-9

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.111-31=135.1

Katherine Applegate
Crenshaw

Copyright © 2015 by Katherine Applegate
Originally published by Feiwel and Friends, an imprint of Macmillan
Published by arrangement with Pippin Properties Inc.
through Rights People, London

© Editura Arthur, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

pentru Jake

Doctorul Sanderson:

— Gândește-te bine, Dowd. N-ai cunoscut cândva, undeva, pe cineva numit Harvey? N-ai întâlnit niciodată pe nimeni cu acest nume?

Elwood P. Dowd:

— Nu, nu, pe nimeni, doctore. Poate că de aceea am sperat mereu atât de mult.

MARY CHASE, *Harvey* (1944)

Partea Întâi

O ușă este ceva care se deschide

O groapă este ceva ce se sapă:
Prima carte a primelor definiții,
scrisă de Ruth Krauss
și ilustrată de Maurice Sendak

Capitolul 1

Am remarcat câteva lucruri ciudate la motanul cu placă de surf.

Lucrul numărul unu: Era un motan cu placă de surf.

Lucrul numărul doi: Purta un tricou. Pe el scria: PISICILE CONDUC, CÂINILOR LE CURG BALELE.

Lucrul numărul trei: Ducea cu el o umbrelă închisă, de parcă se temea să nu se ude. Ceea ce, dacă te gândeşti, *nu-i* chiar esenţa surfingului.

Lucrul numărul patru: Nimeni altcineva de pe plajă nu părea să-l vadă.

A prins un val bun şi a alunecat cu pricepere pe el. Dar, când s-a apropiat de ţărm, a făcut greşeala să deschidă umbrela. O rafală de vânt l-a tras spre cer. Câteva secunde mai târziu şi ar fi lovit un pescăruş.

Nici pescăruşul n-a părut să-l observe.

Motanul a plutit pe deasupra mea ca un balon blănos. M-am uitat direct în sus. El s-a uitat direct în jos. A fluturat din labă.

Avea blana alb cu negru, ca un pinguin. Parcă se ducea într-un loc elegant îmbrăcat într-un frac păros.

Dar mi se părea şi teribil de cunoscut.

— Crenshaw, am şoptit.

M-am uitat în jur. Am văzut constructori de castele din nisip, aruncători de discuri Frisbee şi pescari de crabi. Dar n-am văzut pe nimeni altcineva care să se uite la motanul surfist cu umbrelă de pe cer.

Am închis ochii strâns şi am numărat până la zece. Rar.

Zece secunde mi se păreau suficiente ca să-mi treacă nebunia.

Mă simţeam puţin ameţit. Dar mi se mai întâmplă asta când mi-e foame. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun.

Când am deschis ochii, am respirat uşurat. Motanul dispăruse. Cerul era nesfârşit şi gol.

Zbang! Umbrela a aterizat pe nisip ca o săgeată gigantică, la numai câţiva centimetri de degetele mele de la picioare.

Era din plastic roşu şi galben, împodobită cu desene cu şoricei zâmbitori. Pe mâner cineva scrisese cu un creion colorat: ACEST PARASOL ÎI APARŢINE LUI CRENSHAW.

Am închis din nou ochii. Am numărat până la zece. Am deschis ochii, iar umbrela – sau parasolul, ce-o fi fost – dispăruse. La fel şi motanul.

Era sfârşitul lunii iunie, o zi frumoasă şi călduroasă, dar tremuram.

Mă simţeam exact aşa cum te simţi cu o clipă înainte să sari în piscină la capătul cu apă adâncă.

Eşti pe drum spre altceva. Încă n-ai ajuns acolo, dar ştii că nu te mai poţi întoarce.

Capitolul 2

Uite care-i treaba: eu nu sunt genul care să aibă prieteni imaginari.

Pe bune. În toamna asta intru în clasa a cincea. La vârsta mea nu-i bine să ţi se ducă buhul că eşti nebun.

Mie îmi plac faptele. Întotdeauna mi-au plăcut. Lucrurile adevărate. Doi şi cu doi fac patru. Varza de Bruxelles are gust de ciorapi nespălaţi. Genul ăsta de fapte.

Bine, poate că a doua afirmaţie nu este decât o părere. Şi, oricum, n-am mâncat niciodată un ciorap nespălat, aşa că s-ar putea să mă înşel.

Faptele sunt foarte importante pentru oamenii de ştiinţă, iar eu asta vreau să mă fac când voi fi mare. Preferatele mele sunt faptele din natură. Mai ales cele care îi fac pe oameni să spună *nu se poate*.

De exemplu, faptul că ghepardul poate alerga cu o sută zece kilometri pe oră.

Sau faptul că un gândac poate supravieţui fără cap vreme de două săptămâni.

Sau faptul că, atunci când se înfurie, o şopârlă cu corn împroaşcă sânge pe ochi.

Vreau să devin om de ştiinţă specialist în animale. Nu ştiu exact în care anume. Acum îmi plac mult liliecii.

Îmi mai plac gheparzii, pisicile, câinii, şerpii, şobolanii şi lamantinii. Sunt şi astea nişte posibilităţi.

Îmi plac şi dinozaurii, numai că ei au murit cu toţii. O vreme, prietena mea, Marisol, şi cu mine voiam amândoi să ne facem paleontologi şi să căutăm fosile de dinozauri. Ea obişnuia să ascundă în groapa cu nisip oasele de pui rămase de la masă, ca să se antreneze pentru săpături.

Marisol şi cu mine am înfiinţat în această vară un serviciu de plimbat câini. Se numeşte „Plimbări la comandă". Uneori, în timp ce plimbăm câinii, ne spunem unul altuia fapte din natură. Ieri Marisol mi-a spus că un liliac poate mânca o mie două sute de ţânţari într-o oră.

Faptele sunt mult mai bune decât poveştile. Nu poţi vedea o poveste. N-o poţi ţine în mână ca s-o măsori.

Nici lamantinii nu pot fi ţinuţi în mână. Şi totuşi. Poveştile nu sunt decât minciuni, în fond. Iar mie nu-mi place să fiu minţit.

Nu m-au prea interesat niciodată închipuirile. Când eram copil, nu mă costumam în Batman, nu vorbeam cu animalele de pluş şi nici nu mă temeam de monştrii de sub pat.

Părinţii mei spun că la grădiniţă am umblat de colo-colo spunându-le tuturor că eram primarul Pământului. Dar n-a durat decât vreo două zile.

Am avut şi eu, desigur, faza mea cu Crenshaw. Însă o mulţime de copii au un prieten imaginar.

Odată, părinţii mei m-au dus la mall să-l văd pe Iepuraşul de Paşte. Ne-am aşezat pe iarba falsă lângă un ou fals uriaş, pus într-un coş fals. Când a venit rândul meu

să mă fotografiez cu Iepurașul, m-am uitat scurt la laba lui și i-am smuls-o cât ai clipi.

În ea era mâna unui om. Avea verighetă de aur și smocuri de păr blond.

— Omul ăsta nu-i iepuraș! am strigat.

O fetiță a început să zbiere.

Directorul mallului ne-a dat afară. N-am primit coșul gratuit cu ouă de ciocolată și nici vreo fotografie cu falsul iepure.

Atunci mi-am dat seama pentru prima oară că oamenilor nu le place întotdeauna să audă adevărul.

Capitolul 3

După incidentul cu Iepurașul de Paște, părinții mei au început să-și facă griji.

În afara celor două zile în care fusesem primarul Pământului, nu păream să am prea multă imaginație. S-au gândit că poate eram prea matur. Prea serios.

Tata se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi citească mai multe basme.

Mama se întreba dacă nu cumva greșise lăsându-mă să mă uit la atât de multe documentare în care animalele se mâncau unele pe altele.

I-au cerut sfatul bunicii. Voiau să știe dacă nu cumva mă purtam prea matur pentru vârsta mea.

Ea le-a spus să nu-și facă griji.

Indiferent cât de matur păream, categoric avea să-mi treacă odată ce intram în adolescență.

Capitolul 4

La câteva ore după ce-l văzusem pe Crenshaw pe plajă, a apărut din nou.

De data asta fără placa de surf. Fără umbrelă.

Chiar și fără corp.

Și totuși știam că e acolo.

Era cam șase seara. Sora mea, Robin, și cu mine jucam castronul în sufrageria apartamentului. Castronul este o șmecherie bună când ți-e foame și n-ai mare lucru de mâncat până dimineață. Am inventat jocul când ne chiorăiau mațele. „Mamă, ce-aș mânca o felie de pizza", chiorăia stomacul meu. Iar stomacul lui Robin răspundea chiorăind: „Da, sau poate niște biscuiți Ritz cu unt de arahide."

Robin adoră biscuiții Ritz.

E ușor să joci castronul. Nu-ți trebuie decât niște cereale Cheerios sau chiar o felie mică de pâine ruptă în bucăți. Merge și cu bomboane M&M, când nu-i mama prin preajmă să-ți spună că n-ai voie zahăr. Dar probabil că oricum n-ai bomboane, dacă nu-i imediat după Halloween.

În familia mea, bomboanele dispar cât ai clipi.

Întâi de toate, alegi ceva în care să arunci. Un castron sau o cană merg de minune. Nu folosi coșul de

gunoi, s-ar putea să aibă microbi. Eu mai folosesc uneori șapca de baseball a lui Robin, deși probabil că și aia e destul de scârboasă.

Pentru o fetiță de cinci ani, Robin transpiră mult.

Ce ai de făcut este să arunci cu cerealele în recipient. Regula este că n-ai voie să mănânci ce ai aruncat decât după ce nimerești. Ai grijă să pui recipientul destul de departe, ca să nu termini mâncarea prea repede.

Șmecheria este că, dacă-ți ia mult timp să nimerești ținta, uiți că îți este foame. Pentru o vreme, cel puțin.

Mie îmi place să joc castronul cu Cheerios, iar lui Robin cu cereale Frosted Flakes! Dar nu poți fi prea pretențios când ai cămara goală. Mama spune asta câteodată.

Dacă se termină cerealele și tot îți mai chiorăie stomacul, poți întotdeauna să-l distragi mestecând gumă. Locul din spatele urechii e o ascunzătoare perfectă dacă vrei să refolosești guma. Chiar dacă nu mai are pic de aromă, măcar îți pui dinții la treabă.

Crenshaw și-a făcut apariția – sau cel puțin *a părut* că-și face apariția – în timp ce eram ocupați să aruncăm în șapca lui Robin cerealele cu tărâțe ale tatei. Era rândul meu și am nimerit ținta. Când m-am dus să iau fulgul, am găsit în locul lui patru bomboane gumate mov.

Mă înnebunesc după bomboanele gumate mov.

M-am uitat la ele îndelung.

— De unde au apărut bomboanele astea? am întrebat în cele din urmă.

Robin a înșfăcat șapca. Am dat să i-o trag din mână, dar pe urmă m-am răzgândit. Robin e micuță, dar nu vrei să te pui cu ea.

Robin mușcă.

— Magie! a zis ea, apoi a început să împartă bomboanele. Una pentru mine, una pentru tine, două pentru mine...

— Robin, pe bune, nu te mai prosti. De unde au apărut?

Robin a înfulecat două bomboane.

— Nţţ mabt joc mne, a zis ea, iar eu mi-am închipuit că asta înseamnă „nu-ţi mai bate joc de mine" spus cu gura plină.

Aretha, căţeaua noastră de talie mare, metis de labrador, a dat fuga să vadă ce se întâmplă.

— Tu nu primești bomboane, a zis Robin. Tu ești câine, domnișoară, și mănânci mâncare pentru câini.

Dar pe Aretha nu bomboanele păreau s-o intereseze. Adulmeca aerul, cu urechile ciulite spre ușa de la intrare, de parcă se apropia un musafir.

— Mamă, am strigat eu, ai cumpărat bomboane gumate?

— Sigur, mi-a strigat la rândul ei din bucătărie, merg bine cu caviarul.

— Vorbesc serios, am zis, strângând cele două bomboane care mi se cuveneau.

— Mănâncă cerealele tatei, Jackson. O să stai pe closet o săptămână, a răspuns ea.

Peste o clipă a apărut în cadrul ușii, cu un șervet de vase în mână.

— Tot vă mai este foame? Au mai rămas niște macaroane cu brânză de la cină. Și o jumătate de măr pe care o puteți împărți.

— Eu m-am săturat, am zis repede.

Pe vremuri, când aveam tot timpul de mâncare în casă, mă văicăream dacă rămâneam fără ce-mi plăcea

mie. Dar în ultimul timp am rămas aproape fără nimic și am senzația că părinții mei se simt groaznic din cauza asta.

— Avem bomboane gumate, a zis Robin.

— Bine, atunci. Câtă vreme mâncați ceva hrănitor, a zis mama. Mâine primesc salariul de la Rite Aid[1], așa că o să mă opresc la magazin după serviciu ca să cumpăr câte ceva de mâncare.

A dat ușor din cap, ca și cum a bifat ceva pe o listă, apoi s-a întors în bucătărie.

— Nu-ți mănânci bomboanele? m-a întrebat Robin, răsucindu-și coada blondă în jurul unui deget. Dacă vrei să-ți fac o mare favoare și să te ajut, le pot mânca eu în locul tău.

— O să le mănânc, am zis. Dar... nu chiar acum.

— De ce nu? Sunt mov. Cum îți plac ție.

— Mai întâi trebuie să mă gândesc la ele.

— Ești o ciudățenie de frate, a zis Robin. Mă duc la mine în cameră. Aretha vrea să ne jucăm de-a îmbrăcatul.

— Tare mă îndoiesc, am zis.

Am ridicat o bomboană și am ținut-o în lumină. Părea destul de inofensivă.

— Îi plac mai ales pălăriile și ciorapii, a zis Robin în timp ce pleca împreună cu câinele. Nu-i așa, fetițo?

Aretha a dat din coadă. Era mereu dornică să facă ceva. Dar, în timp ce pleca împreună cu Robin, a tras cu ochiul peste umăr spre fereastra din față și a scheunat.

M-am dus la geam și m-am uitat afară. Am verificat în dosul canapelei. Am deschis ușa debaralei din hol.

[1] Lanț de farmacii din SUA. (N. tr.)

Nimic. Nimeni.

Nici urmă de pisici cu plăci de surf. Nici urmă de Crenshaw.

Nu spusesem nimănui ce văzusem pe plajă. Robin ar fi crezut că vreau să râd de ea. Mama şi cu tata ar fi făcut una din două: ori s-ar fi speriat şi s-ar fi îngrijorat că o iau razna, ori s-ar fi gândit că e adorabil să mă prefac că-mi petrec vremea împreună cu vechiul meu prieten invizibil.

Am adulmecat bomboanele. Aveau miros de struguri, dar nu prea – în sensul bun. Păreau reale. Le simţeam reale la pipăit. Iar surioara mea reală tocmai mâncase două.

Prima regulă a oamenilor de ştiinţă este că există mereu o explicaţie logică pentru toate lucrurile. Trebuia numai să-mi dau seama care era.

Poate că bomboanele nu existau în realitate, iar eu eram obosit şi bolnav. Sau chiar deliram.

Mi-am atins fruntea. Din păcate nu părea să am febră.

Poate că făcusem insolaţie pe plajă. Nu ştiam sigur ce înseamnă să faci insolaţie, dar părea ceva în stare să te facă să vezi pisici zburătoare şi bomboane magice.

Poate că dormeam şi mă aflam în mijlocul unui vis lung, ciudat şi cumplit de enervant.

Şi totuşi. Oare nu păreau bomboanele din mâna mea cât se poate de reale?

Poate că îmi era doar foame. Foamea te poate face să te simţi destul de ciudat. Chiar puţin nebun.

Am mâncat prima bomboană încet şi cu grijă. Dacă iei înghiţituri minuscule, mâncarea ţine mai mult.

O voce din mintea mea mi-a spus: „Să nu accepți niciodată bomboane de la necunoscuți.“ Dar Robin scăpase cu viață. Și, dacă exista vreun străin, era unul invizibil.

Trebuia să existe o explicație logică. Deocamdată însă tot ce știam sigur era că bomboanele gumate mov aveau gust mult mai bun decât cerealele cu tărâțe.

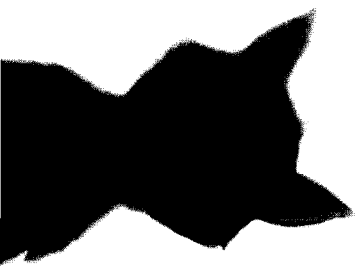

Capitolul 5

Prima dată l-am întâlnit pe Crenshaw acum vreo trei ani, imediat după sfârşitul clasei întâi.

Era seara devreme, iar familia mea şi cu mine ne opriserăm în parcarea unui refugiu de pe autostradă. Eu stăteam culcat în iarbă lângă o masă de picnic şi mă uitam cum sclipeau stelele şi se trezeau la viaţă.

Am auzit un zgomot ca de roţi de skateboard pe pietriş. M-am sprijinit pe coate. Cum era de aşteptat, cineva se dădea prin parcare cu placa.

Am văzut imediat că era vorba despre un tip neobişnuit.

Era un motan negru cu alb. Unul mare, mai înalt decât mine. Avea ochii ca verdele strălucitor al ierbii în lumina dimineţii. Purta o şapcă de baseball negru cu portocaliu, cu emblema echipei San Francisco Giants.

A sărit de pe skateboard şi a venit spre mine. Stătea în două picioare, ca un om.

— Miau, a zis el.

— Miau, i-am răspuns, pentru că aşa mi s-a părut politicos.

S-a aplecat mai aproape şi mi-a mirosit părul.

— Ai cumva nişte bomboane gumate mov?

Am sărit în picioare. Era ziua lui norocoasă. Chiar se întâmpla să am, în buzunarul de la blugi, două bomboane gumate mov.

Erau puţin cam storcite, dar le-am mâncat oricum, fiecare câte una.

I-am spus motanului că mă cheamă Jackson.

El mi-a spus că da, desigur.

L-am întrebat cum îl cheamă pe el.

El m-a întrebat cum voiam eu să-l cheme.

Era o întrebare surprinzătoare, dar îmi dădusem seama deja că şi el era un personaj surprinzător.

M-am gândit o vreme. Mi se părea o decizie grea. Oamenii dau mare importanţă numelor.

În cele din urmă, am spus:

— Crenshaw ar fi un nume bun pentru un motan, cred.

El n-a zâmbit pentru că motanii nu zâmbesc.

Dar mi-am dat seama că era încântat.

— Atunci Crenshaw mă cheamă, a zis el.

Capitolul 6

Nu știu de unde mi-a venit numele Crenshaw.

Nimeni din familia mea nu cunoscuse vreodată pe cineva pe care să-l cheme Crenshaw.

Nu avem rude Crenshaw, prieteni Crenshaw sau profesori Crenshaw.

N-am fost niciodată în Crenshaw, Mississippi, în Crenshaw, Pennsylvania sau pe bulevardul Crenshaw din Los Angeles.

N-am citit nicio carte despre vreun Crenshaw și n-am văzut nicio emisiune la televizor cu cineva numit Crenshaw.

Cumva, Crenshaw mi s-a părut pur și simplu potrivit.

Toată lumea din familia mea avea nume primite după ceva sau cineva. Tata fusese botezat după bunicul lui. Mama fusese botezată la fel ca mătușa ei. Sora mea și cu mine nici măcar nu aveam nume de oameni. Aveam nume de chitare.

Eu primisem numele chitarei tatei. Fusese făcută de un fabricant pe care îl chema Jackson. Sora mea purta numele companiei care produsese chitara mamei.

Părinții mei fuseseră muzicieni. Muzicieni flămânzi, cum spune mama. După ce m-am născut, au încetat să mai fie muzicieni și au devenit oameni normali. Cum

nu mai aveau instrumente după care să-i dea nume câinelui nostru, părinţii mei i-au spus Aretha, după o cântăreaţă celebră pe care o cheamă Aretha Franklin. Asta după ce Robin voise s-o boteze Zâna Frumuşică, iar eu voiam să-i spun Câine.

Dar măcar cel de-al doilea prenume al nostru provine de la oameni, nu de la instrumente. Orson şi Marybelle au fost unchiul tatei şi străbunica mamei. Persoanele respective au murit, aşa că nu ştiu dacă numele sunt bune sau nu.

Tata susţine că unchiul lui a fost un ţâfnos fermecător, ceea ce cred că înseamnă un morocănos cu urme de blândeţe.

Sincer să fiu, cred că mi-ar fi prins bine un alt prenume. Unul nou-nouţ. Unul care să nu fi fost folosit deja.

Poate că de aceea mi-a plăcut numele Crenshaw. Mi se părea că semăna cu o foaie de hârtie goală, înainte să desenezi pe ea.

Era genul de nume care te făcea să te gândeşti că totul e posibil.

Capitolul 7

Nu-mi aduc aminte precis cum mi s-a părut Crenshaw în ziua în care ne-am cunoscut.

A fost cu multă vreme în urmă.

Nu-mi amintesc o mulţime de lucruri care s-au petrecut când eram mic.

Nu-mi amintesc că m-am născut. Sau cum am învăţat să merg. Sau cum era când purtam scutece. Ceea ce probabil oricum nu vrei să-ţi aminteşti.

Memoria e ciudată. Îmi amintesc cum m-am pierdut la magazin când aveam patru ani. Dar nu-mi amintesc cum m-au găsit mama şi tata, care strigau şi plângeau în acelaşi timp. Partea asta o ştiu numai pentru că mi-au povestit-o ei.

Îmi amintesc cum a venit acasă prima oară surioara mea. Dar nu-mi amintesc că am încercat s-o bag într-o cutie ca s-o trimitem cu poşta înapoi la spital.

Părinţilor mei le place să le povestească altora această păţanie.

Nu sunt sigur nici măcar de ce Crenshaw a fost motan, şi nu câine, aligator sau Tyrannosaurus rex cu trei capete.

Când încerc să-mi amintesc întreaga mea viaţă, parcă aş încerca să construiesc un joc de Lego din care

lipsesc piese importante – un robot în miniatură, de pildă, sau o roată de camion monstru. Faci tot ce poţi să asamblezi totul, dar ştii că n-o să-ţi iasă chiar ca în fotografia de pe cutie.

Trebuie, cred, să-mi fi spus: „Uau, vorbeşte cu mine un motan, iar asta nu-i ceva care se întâmplă de obicei într-un refugiu de pe autostradă."

Dar nu-mi amintesc decât că m-am gândit ce grozav era să am un prieten căruia îi plăceau bomboanele gumate mov la fel de mult ca şi mie.

Capitolul 8

La câteva ore după apariţia misterioasă a bomboanelor din timpul jocului, mama ne-a dat lui Robin şi mie câte o pungă de la cumpărături. Ne-a spus că pungile erau pentru suvenire. O grămadă de lucruri de-ale noastre urmau să fie vândute duminică la un talcioc organizat de noi, mai puţin unele obiecte importante precum pantofii, saltelele şi ceva veselă. Părinţii mei sperau să adune destui bani ca să plătească o parte din chiria restantă şi poate chiar factura de la apă.

Robin a întrebat ce înseamnă suvenir. Mama a spus că este un obiect la care ţii. Iar pe urmă a zis că lucrurile nu au importanţă atâta vreme cât ne avem unii pe alţii.

Eu am întrebat-o ce suvenire păstrau ea şi tata. A zis că probabil chitarele lor urmau să fie în fruntea listei şi poate nişte cărţi, pentru că astea sunt întotdeauna importante.

Robin a zis că ea o să aleagă sigur cartea cu Lyle.

Cartea la care ţine sora mea cel mai mult pe lume este *Casa de pe Strada 88 Est*[1]. E o carte despre un crocodil pe care îl cheamă Lyle şi care locuieşte la adresa

[1] *The House on East 88th Street* de Bernard Waber, prima carte dintr-o serie care îl are ca personaj principal pe Crocodilul Lyle. (N. tr.)

aceea împreună cu o familie. Lui Lyle îi place să zacă în cadă și să scoată câinele la plimbare.

Robin știe pe de rost toată cartea.

Mai târziu, la culcare, tata i-a citit lui Robin cartea cu Lyle. Eu am rămas în picioare în pragul camerei și l-am ascultat citind. El, mama, Robin și Aretha se înghesuiseră pe salteaua lui Robin, care era pusă pe jos. Cadrul de lemn al patului urma să fie vândut.

— Vino lângă noi, Jackson, a zis mama. Avem loc din belșug.

Tata este înalt și mama la fel, iar salteaua lui Robin e micuță. Nu era pic de loc.

— Stau bine aici, am zis.

Uitându-mă la familia mea adunată acolo, m-am simțit ca o rudă din alt oraș. Ca și cum aș fi fost de-al lor, dar nu atât de apropiat cum erau ei între ei. Asta și din cauză că seamănă atât de tare – blonzi, cu ochi cenușii și veseli. Eu am părul și ochii mai închiși la culoare și uneori așa-i și dispoziția mea.

Așa golită, încăperea nu mai semăna cu camera lui Robin. În afară de veioza roz. Și de semnele de pe perete care arătau cât de mult a crescut. Și de pata roșie de pe mochetă de când a vărsat suc de merișoare și mere. Exersa lovitul mingii cu bâta de baseball și o cam luase valul.

— *ZDRANG, ZBANG, TROSC, PLICI...* a citit tata.

— Nu-i plici, tati, a zis Robin.

— Placi? Pleci? Pluș?

— Nu te mai prosti, a zis ea și l-a înghiontit în piept. Este pleosc! Pleosc, îți spun eu!

Eu am spus că nu cred că unui crocodil i-ar plăcea să facă baie. Tocmai citisem o carte întreagă de la bibliotecă despre reptile.

Tata a spus să mă las în voia poveștii.

— Știați că poți să ții închise fălcile unui crocodil dacă le prinzi cu un elastic? I-am întrebat.

Tata a zâmbit.

— N-aș vrea să fi fost eu primul care a încercat teoria asta.

Robin a întrebat-o pe mama dacă am avut și eu o carte preferată când eram mic. Nu m-a întrebat pe mine pentru că se îmbufnase din cauza comentariului cu cada.

Mama a zis:

— Lui Jackson i-a plăcut tare mult *O groapă este ca s-o sapi*[1]. Ții minte cartea aceea, Jackson? Cred că ți-am citit-o de un milion de ori.

— Seamănă mai mult cu un dicționar decât cu o poveste inventată, am zis.

— Un frate este ca să te ajute, a zis mama.

Era o replică din carte.

— Un frate este ca să te sâcâie, a zis Robin.

Asta *nu* era o replică din carte.

— O soră este ca să te scoată încet-încet din minți, am completat.

Soarele începuse să apună. Cerul avea culoarea unui tigru, cu dungi de nori negri.

— Trebuie să-mi pregătesc lucrurile pentru talcioc, am zis.

---

[1] *A Hole Is To Dig*, carte de Ruth Krauss cu ilustrații de Maurice Sendak. (N. tr.)

— Hei, rămâi cu noi, omule, a zis tata. Îţi citesc *O groapă este ca s-o sapi.* Dacă o putem găsi, desigur.

— Sunt mult prea mare pentru cartea aia, am zis, deşi era primul lucru pe care voiam să-l pun în punga mea cu suvenire.

— Lyle încă o dată, a zis Robin. Terogterogterogterogterogterog!

— Tată, l-am întrebat, ai cumpărat tu bomboane gumate mov?

— Nu.

— Atunci de unde au apărut? Cele din şapca lui Robin? Treaba asta n-are niciun sens.

— Robin a fost ieri la ziua lui Kylie, a zis mama. Le-ai adus tu, scumpo?

— Nu, a zis Robin. Lui Kylie nu-i plac deloc bomboanele gumate. Şi, oricum, ţi-am spus că a fost ceva magic, Jackson.

— Nu există magie, am zis.

— Muzica e magie, a zis mama.

— Dragostea e magie, a zis tata.

— Iepurii din joben sunt magie, a zis Robin.

— Eu aş considera magice şi gogoşile cu cremă, a zis tata.

— Ce zici de mirosul de bebeluş? a întrebat mama.

— Pisicuţele sunt magice! a strigat Robin.

— Chiar aşa, a zis tata, scărpinând-o pe Aretha pe ureche. Şi nu uita de câini.

Încă nu terminaseră când am închis uşa.

Capitolul 9

Îi iubesc pe mama, pe tata şi de obicei şi pe sora mea. Dar în ultima vreme mă călcau rău pe nervi.

Robin era mică şi, evident, tare enervantă. Punea întrebări de genul: „Ce se întâmplă dacă se însoară un câine cu o pasăre, Jackson?“ Sau cânta *Roţile autobuzului se învârtesc* de trei mii de ori la rând. Sau îmi fura skateboardul şi îl folosea pe post de ambulanţă pentru păpuşi. Chestiile obişnuite pe care le face o surioară.

Cu părinţii era mai complicat. Mi-e greu să explic, mai ales din moment ce ştiu că asta sună bine, dar încercau mereu să vadă partea bună a lucrurilor. Chiar şi când lucrurile mergeau prost – şi mergeau prost de foarte multe ori –, ei glumeau. Se purtau prosteşte. Se prefăceau că totul e bine.

Uneori voiam pur şi simplu să fiu tratat ca un adult. Voiam să aud adevărul, chiar dacă nu era unul fericit. Înţelegeam lucruri. Ştiam mult mai multe decât credeau ei că ştiu.

Dar părinţii mei erau optimişti. Se uitau la paharul cu apă şi îl vedeau pe jumătate plin, nu pe jumătate gol.

Eu, nu. Oamenii de ştiinţă nu-şi pot permite să fie optimişti sau pesimişti. Ei doar observă lumea şi o văd aşa cum este. Se uită la paharul cu apă, măsoară 165 de

mililitri sau cât lichid este în el şi cu asta s-a terminat discuţia.

Să-l luăm de exemplu pe tata. Când eram mai mic, s-a îmbolnăvit rău de tot. A aflat că suferă de o boală care se numeşte scleroză multiplă. În majoritatea timpului se simte bine, dar are uneori şi zile proaste, când merge greu şi trebuie să folosească o cârjă.

După ce a aflat că suferă de scleroză multiplă, tata s-a purtat ca şi cum nu era mare lucru, chiar dacă a trebuit să renunţe la slujba lui de constructor de case. A spus că se săturase oricum să audă toată ziua bătăi de ciocan. A spus că voia să poarte pantofi eleganţi, nu plini de noroi, şi pe urmă a compus un cântec despre asta numit *Balada pantofilor murdari de noroi*. A spus că ar putea lucra de acasă şi a lipit pe uşa băii o foaie pe care scria BIROUL DOMNULUI THOMAS WADE. Mama a lipit alături una cu MAI BINE M-AŞ DUCE LA PESCUIT.

Şi asta a fost tot.

Uneori îmi vine pur şi simplu să-i întreb pe părinţii mei dacă tata o să se facă bine, sau de ce nu avem mereu destulă mâncare în casă, sau de ce se ceartă atât de mult în ultimul timp.

Şi de ce n-am putut fi singur la părinţi.

Dar nu pun întrebări. Nu mai pun.

Toamna trecută am fost la o adunare cu vecinii din cartier, iar Aretha a mâncat un scutec. A petrecut două nopţi la veterinar până când a reuşit să-l dea afară.

— Rahat intră pe-o parte, rahat iese pe cealaltă, a zis tata când ne-am dus s-o luăm. Ăsta-i ciclul vieţii.

— Ciclul vieţii e scump, a zis mama uitându-se la nota de plată. Se pare că vom întârzia din nou cu chiria şi luna asta.

Când ne-am urcat în mașină, am întrebat imediat dacă aveam destui bani pentru cele necesare. Tata mi-a zis să nu-mi fac griji. A zis că eram pur și simplu cam strâmtorați. A spus că uneori e greu să planifici dinainte tot ce-ți trebuie dacă nu ai un glob de cristal în care să citești viitorul, și că dacă știam eu pe cineva cu un glob de cristal i-ar fi plăcut și lui să-l împrumute.

Mama a mai spus ceva despre câștigat la loterie, iar tata a zis că, dacă câștigau la loterie, el voia un Ferrari, iar mama i-a propus mai bine un Jaguar și atunci mi-am dat seama că voiau să schimbe subiectul.

După aceea n-am mai pus întrebări incomode.

Am știut cumva că părinții mei nu voiau să-mi dea răspunsuri incomode.

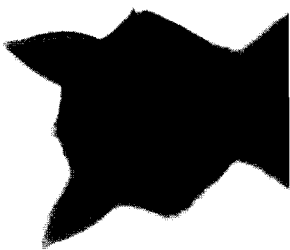

Capitolul 10

După ce m-am pregătit de culcare, m-am întins pe saltea şi am început să reflectez.

M-am gândit la lucrurile pe care le-am pus în punga cu suvenire. Nişte fotografii. Un trofeu câştigat la un concurs de ortografie. Câteva cărţi despre natură. Ursuleţul meu de pluş. O statuie de lut a lui Crenshaw pe care am făcut-o când eram în clasa a doua. Exemplarul ferfeniţit din *O groapă este ca s-o sapi.*

M-am gândit la Crenshaw şi la placa de surf.

M-am gândit la bomboanele gumate mov.

Dar mai ales m-am gândit la semnele pe care le observasem.

Sunt un foarte bun observator, lucru folositor pentru un viitor om de ştiinţă. Şi iată ce observasem:

Teancuri mari de facturi.

Părinţi şuşotind.

Părinţi certându-se.

Obiecte vândute, de exemplu ceainicul de argint pe care i l-a dat bunica mamei şi laptopul familiei.

Electricitatea oprită două zile pentru că nu plătiserăm factura.

Nu prea multă mâncare în afară de unt de arahide, macaroane cu brânză şi supe cu tăiţei la plic.

Mama scormonind pe sub pernele canapelei după monede de douăzeci şi cinci de cenţi.

Tata scormonind pe sub pernele canapelei după monede de zece cenţi.

Mama „împrumutând" hârtie igienică de la serviciu.

Proprietarul venind şi spunând „îmi pare rău" şi clătinând din cap de multe ori.

Lucrurile astea nu se legau. Mama avea trei slujbe cu jumătate de normă. Tata avea două slujbe cu jumătate de normă. Ai fi zis că trebuiau să însemne cam cât două slujbe întregi, dar se pare că nu.

Mama fusese profesoară de muzică la gimnaziu, dar i se desfiinţase postul. Acum era chelneriţă la două restaurante şi casieră la farmacie. Voia să se angajeze din nou ca profesoară de muzică, dar până acum nu apăruse niciun post disponibil.

După ce fusese nevoit să plece din construcţii, tata începuse să lucreze ca meşter bun la toate. Făcea reparaţii mărunte, dar uneori nu se simţea bine şi trebuia să anuleze unele programări. Mai dădea lecţii particulare de chitară. Şi spera să se poată duce să înveţe la seral cum să devină programator.

Îmi imaginam că părinţii mei aveau un plan ca să pună totul pe roate, pentru că părinţii mereu au planuri. Dar, când îi întrebam ce au de gând, îmi răspundeau că poate vor planta în grădină un copac care să facă bani. Sau că poate îşi vor face o trupă de muzică rock şi vor câştiga Premiul Grammy.

Eu nu voiam să plecăm din apartamentul nostru, dar îmi dădeam seama că asta urma să se întâmple, chiar dacă nu spunea nimeni nimic. Ştiam cum merg lucrurile. Mai trecusem prin asta.

Îmi părea tare rău, pentru că îmi plăcea cu adevărat unde stăteam acum, deşi ne mutaserăm de numai câţiva ani. Cartierul nostru se numea Lacul Lebedelor. Nu existau lebede adevărate, dar pe cutiile poştale erau lebede, iar piscina publică avea desenată pe fund o lebădă.

Apa din piscină era întotdeauna caldă. Mama spunea că de la soare, dar eu bănuiam că lumea făcea pipi pe furiş.

Toate străzile din cartierul Lacul Lebedelor aveau nume din două cuvinte. A noastră se numea Strada Lunii Liniştite, dar mai erau unele ca Porumbiţa Somnoroasă, Pădurea Plângătoare sau Văioaga Însorită. Şcoala mea, Şcoala Generală Lacul Lebedelor, era la numai două străzi de casa noastră. Nu avea niciun model cu lebede pe ea.

Cartierul Lacul Lebedelor nu era unul scump şi elegant, doar un cartier obişnuit. Dar era prietenos. Genul de loc unde, la fiecare sfârşit de săptămână, miroase a cârnaţi şi a chiftele care se frig pe grătar. Unde copiii merg cu trotineta pe trotuar şi vând limonadă apoasă cu un sfert de dolar paharul. Un loc unde aveai prieteni pe care puteai conta, ca Marisol.

Nu te-ai fi gândit că putea fi un loc unde oamenii să-şi facă griji, să flămânzească sau să fie trişti.

Bibliotecarei de la şcoala noastră îi place să spună că nu poţi judeca o carte după copertă. Poate că la fel stă treaba şi cu cartierele. Poate că nu poţi judeca un loc după lebedele lui.

Capitolul 11

În cele din urmă am adormit, dar pe la unsprezece m-am trezit din nou. M-am sculat să mă duc la baie şi, în timp ce mergeam pe hol, mi-am dat seama că părinţii mei erau încă treji. Îi auzeam vorbind în sufragerie.

Se gândeau unde ne-am fi putut duce dacă nu reuşeam să plătim chiria.

Dacă n-o să devin om de ştiinţă specialist în animale, aş putea fi un spion grozav.

Mama a spus ce-ar fi să mergem la Gladys şi la Joe, părinţii tatei. Locuiesc într-un apartament din New Jersey. Tata a zis că n-au decât un dormitor în plus. Apoi a adăugat:

— Şi, pe lângă asta, n-aş putea trăi sub acoperişul tatei. Este cel mai încăpăţânat bărbat de pe planetă.

— Al doilea cel mai încăpăţânat bărbat, a zis mama. Am putea încerca să împrumutăm bani de la familiile noastre.

Tata s-a frecat la ochi.

— Avem vreo rudă bogată pe care n-am cunoscut-o încă?

— Înţeleg ce vrei să spui, a zis mama.

Pe urmă a pomenit de vărul tatei care avea o fermă în Idaho, sau de mama ei, care avea un apartament în

Sarasota, sau de prietenul tatei, Cal, care locuia în Maine într-o rulotă.

Tata a întrebat care dintre oamenii aceia ar fi putut primi la ei doi adulți, doi copii și un câine care mănâncă mobilă. În plus, a adăugat el, oricum n-ar fi acceptat ajutorul nimănui.

— Îți dai seama că nu mai putem locui iar în microbuz, a zis mama.

— Nu, a zis tata. Nu putem.

— Aretha e mult mai mare acum. Ar ocupa toată bancheta din mijloc.

— Ca să nu mai vorbim câte pârțuri trage, a oftat tata. Cine știe? Poate că duminică la talcioc ne dă cineva un milion de dolari pe vechiul scaunul înalt pentru copii al lui Robin.

— Bună idee, a zis mama. Mai ales că are și cereale înțepenite printre scânduri.

Au tăcut.

— Ar trebui să vindem televizorul, a zis mama după o vreme. Știu că-i vechi, dar...

Tata a clătinat din cap.

— Nu suntem sălbatici.

A apăsat pe telecomandă și pe ecran a prins viață un film vechi alb-negru.

Mama s-a ridicat.

— Sunt atât de obosită, a zis ea și s-a uitat la tata cu brațele încrucișate la piept. Ascultă, Tom, a adăugat, nu-i nimic, dar absolut nimic rău în a cere ajutor.

Vorbea încet și rar. Era vocea pe care o folosea când se apropia o ceartă. Mi s-a încordat pieptul. Aerul părea să se fi îngroșat.

— Este cât se poate de rău să ceri ajutor, a ripostat tata. Înseamnă că am dat greș.

Şi vocea lui se schimbase. Era dură şi tăioasă.

— *Nu* am dat greş. Ne străduim cât de mult putem, a gemut nemulţumită mama. Viaţa este ceea ce ţi se întâmplă în timp ce îţi faci alte planuri, Tom.

— Serios? a strigat tata. Acum recurgem la înţelepciunea din prăjiturelele cu răvaş? Crezi că asta ne va ajuta să ne hrănim copiii?

— Să ştii că nu ne ajută nici refuzul de a cere ajutor.

— Am *cerut* ajutorul, Sara. Am mers la depozitele caritabile de alimente mai des decât îmi face plăcere să recunosc. Dar, până la urmă, tot eu – tot noi – trebuie să rezolvăm problema! a strigat tata.

— Nu eşti tu de vină că te-ai îmbolnăvit, Tom. Şi nu eşti tu de vină că m-au dat pe mine afară. Of, ce rost are? a zis mama, ridicând braţele în aer. Mă duc să mă culc.

M-am strecurat în baie, iar mama s-a năpustit pe hol ca o furtună. A trântit uşa de la dormitor atât de tare, încât a părut să se zguduie toată casa.

Am aşteptat câteva minute ca să fiu sigur că drumul e liber. Când m-am întors la mine în cameră, tata stătea în continuare pe canapea şi se uita fix la nălucile cenuşii care se mişcau pe ecran.

Capitolul 12

După aceea n-am prea dormit. M-am foit și m-am întors de pe o parte pe alta, iar în cele din urmă m-am sculat să beau niște apă. Toată lumea dormea. Ușa băii era închisă, dar pe lângă ea se strecura lumină.

Am auzit un fredonat.

Am auzit un pleoscăit.

— Mami? am zis încetișor. Tati?

Niciun răspuns.

— Robin?

Niciun răspuns. Fredonatul continua.

Cântecul părea a fi *Cât costă cățelușul din vitrină*, dar nu eram sigur.

M-am gândit că putea fi un criminal cu toporul. Dar nu părea genul unui criminal să facă baie.

Nu voiam să deschid ușa.

Am crăpat-o de două degete.

Alt pleoscăit. Un balon de săpun a plutit pe lângă mine.

Am deschis ușa de tot.

Crenshaw făcea o baie cu clăbuci.

Capitolul 13

M-am uitat la el. El s-a uitat la mine.

Am intrat iute în baie, am închis ușa și am încuiat-o.

— Miau, a zis el.

Suna a întrebare.

Nu i-am răspuns tot cu miau. Nu i-am răspuns deloc.

Am închis ochii și am numărat până la zece.

Când i-am deschis, era tot acolo.

De aproape, Crenshaw părea chiar și mai mare. Burta lui albă ieșea din spumă ca o insulă acoperită de zăpadă. Coada enormă îi atârna peste marginea căzii.

— Ai cumva niște bomboane gumate mov? a întrebat el.

Avea mustăți groase, care îi ieșeau din obraji ca niște spaghete nefierte.

— Nu.

Am spus asta mai mult pentru mine decât pentru el.

Aretha a zgrepțănat la ușă.

— Nu acum, fetițo, am zis.

A început să schiaune.

Crenshaw și-a încreţit nasul.

— Simt miros de câine.

Ținea în labă una dintre rățuștele de cauciuc ale lui Robin. S-a uitat atent la rață, apoi și-a frecat fruntea

de ea. Lângă urechi, pisicile au glande care eliberează și absorb mirosuri și, când se freacă de ceva, parcă ar scrie pe obiectul acela, cu litere mari, ÎMI APARȚINE.

— Ești imaginar, am zis cu cea mai hotărâtă voce cu putință. Nu exiști în realitate.

Crenshaw și-a făcut o barbă din spumă.

— Te-am inventat când aveam șapte ani, am zis, ceea ce înseamnă că te pot dez-inventa.

Crenshaw n-a părut să-mi dea atenție.

— Dacă n-ai bomboane mov, a zis el, merg și roșii.

M-am uitat în oglindă. Aveam chipul palid și transpirat. Vedeam și imaginea lui Crenshaw. Acum îi făcea o barbă din spumă și rățuștei de cauciuc.

— Tu nu exiști, i-am spus motanului din oglindă.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere, a zis Crenshaw.

Aretha a zgrepțănat din nou.

— Bine, am murmurat.

Am crăpat ușa cât să mă asigur că nu ascultă nimeni pe hol.

Că nu mă ascultă vorbind cu un motan imaginar.

Aretha a dat buzna în baie de parcă o aștepta în cadă o friptură uriașă și suculentă. Am închis ușa din nou.

Imediat ce a intrat, Aretha a rămas complet nemișcată pe covorașul de lângă cadă; cu excepția cozii, pe care o flutura ca pe un steag într-o zi vântoasă.

— Sunt absolut consternat că familia ta a simțit nevoia să-și ia un câine, a zis Crenshaw, măsurând-o bănuitor din priviri. De ce nu o pisică? Un animal mai șic? Cu oarece prestanță? Cu o anumită demnitate?

— Părinții mei sunt amândoi alergici la pisici, i-am zis.

Vorbesc cu prietenul meu imaginar.
L-am inventat când aveam şapte ani.
Este la noi în cadă.
Are barbă din spumă.

Aretha şi-a înclinat capul într-o parte. Ţinea urechile ciulite. Când a adulmecat aerul, nasul i-a tremurat.

— Dispari, bestie urât mirositoare! a zis Crenshaw.

Aretha s-a sprijinit cu labele ei mari de marginea căzii şi i-a dat lui Crenshaw un pupic pătimaş şi bălos.

El a sâsâit lung şi încet. Semăna mai mult cu şuieratul unui cauciuc de bicicletă spart decât cu scuipatul unui motan furios.

Aretha a încercat să-l mai pupe o dată. Crenshaw a aruncat în ea cu baloane de săpun.

Căţeaua le-a prins cu gura şi le-a hăpăit.

— N-am înţeles niciodată rostul câinilor, a spus Crenshaw.

— Tu nu exişti, am zis eu din nou.

— Întotdeauna ai fost un copil încăpăţânat.

Crenshaw a scos dopul căzii şi s-a ridicat în picioare. Spuma s-a învârtejit. Apa din cadă a început să se scurgă. Ud şi şiroind, motanul părea pe jumătate cât era. Prin blana lipită i se ghiceau oasele delicate ale picioarelor. Apa gonea printre ele ca un râu ieşit din matcă printre copaci.

Motanul avea o ţinută excelentă.

Nu-l ţineam minte pe Crenshaw mai înalt decât mine. Am crescut mult faţă de când aveam şapte ani, dar să fi crescut şi el? Oare prietenii imaginari pot să crească?

— Prosopul, te rog, a zis Crenshaw.

Capitolul 14

Cu degetele tremurând, i-am întins lui Crenshaw prosopul roz, decolorat, cu Hello Kitty al lui Robin.

Gândurile îmi treceau prin minte cu mare viteză, ca niște fulgere de vară.

Îmi pot vedea prietenul imaginar.

Îl pot auzi.

Pot vorbi cu el.

El se șterge cu prosopul.

Crenshaw a ieșit din cadă, întinzându-se după mâna mea. Laba lui era caldă, moale și udă, mare ca a unui leu, cu degete cât niște morcovi.

Îl pot pipăi.

Pare real.

Miroase a pisică udă.

Are degete.

Pisicile nu au degete.

Crenshaw a început să se șteargă cu prosopul. De fiecare dată când observa vreun smoc de blană nelalocul lui, se oprea și-l lingea. Avea limba acoperită de perișori mici, ca o bandă roz cu scai.

— Chestiile acelea de pe limba ta se numesc papile, am zis, apoi mi-am dat seama că poate nu era cel mai

potrivit moment să-i împărtășesc cunoștințele mele despre natură.

Crenshaw a tras cu ochiul în oglindă.

— Mamă, dar știu că arăt înspăimântător.

Aretha l-a lins îndatoritoare pe coadă.

— Dă-te jos de pe mine, copoiule! a zis Crenshaw.

A aruncat prosopul, iar acesta a aterizat pe Aretha.

— Îmi trebuie mai mult decât un prosop. Îmi trebuie o scuturătură zdravănă, ca pe vremuri.

Crenshaw a tras adânc aer în piept. Corpul i s-a unduit. Stropi de apă au zburat în toate părțile, ca niște artificii cristaline. Când a terminat, blana îi stătea zburlită.

Aretha s-a descotorosit de prosop, dând din coadă ca nebuna.

— Uită-te ce coadă caraghioasă, a zis Crenshaw. Oamenii râd cu gurile, iar câinii cu cozile. Dar și unii, și alții se bucură fără rost.

Am luat prosopul de lângă Aretha. Ea l-a apucat cu dinții și a început să tragă de el în joacă.

— Și pisicile? l-am întrebat. Voi nu râdeți?

Vorbesc cu un motan.

Un motan vorbește cu mine.

— Noi zâmbim superior, a zis Crenshaw. Rânjim batjocoritor. Câteodată ne amuzăm în tăcere. Dar nu râdem, a adăugat el, apoi și-a lins laba și și-a netezit un ciuf țepos de lângă ureche.

— Simt nevoia să stau jos, am zis.

— Unde sunt părinții tăi? Și Robin? Nu i-am mai văzut de-o veșnicie.

— Dorm.

— Ar trebui să mă duc să-i trezesc.

— Nu! am ţipat de-a dreptul. Adică... hai să mergem în camera mea. Trebuie să vorbim.

— Sar la ei în pat şi pe urmă păşesc peste capetele lor. O să fie amuzant.

— Nu, am zis. Nu te plimbi pe capul nimănui.

Crenshaw s-a întins spre mânerul uşii. Laba i-a alunecat când a încercat să-l învârtă.

— Vrei să deschizi tu? a zis.

Am apucat mânerul.

— Ascultă, am zis. Trebuie să aflu ceva. Te poate vedea toată lumea? Sau numai eu?

Crenshaw şi-a ros o gheară. Era de un roz decolorat, ascuţită ca un colţ de lună nouă.

— N-aş şti să-ţi spun sigur, Jackson. Mi-am cam pierdut antrenamentul.

— Antrenamentul la ce?

— La a fi prietenul tău.

A trecut la altă gheară.

— Teoretic, numai tu mă poţi vedea. Dar când un prieten imaginar este lăsat de capul lui, părăsit şi uitat... cine poate şti?

Vocea i s-a stins. A făcut o mutră bosumflată, mult mai reuşită decât cele de care era în stare Robin.

— A trecut multă vreme de când m-ai lăsat în urmă. Poate că lucrurile s-au schimbat. Poate că ţesătura universului s-a mai destrămat un picuţ.

— Şi *dacă* eşti vizibil? Nu te pot lăsa pur şi simplu să mergi pe hol spre camera mea. Dacă tata se trezeşte să îmbuce ceva? Dacă Robin are nevoie la baie?

— N-are cutie cu nisip la ea în cameră?

— Nu. N-are cutie cu nisip la ea în cameră.

I-am arătat closetul.

— A, da. Încep să-mi aduc aminte.

— Uite, mergem în camera mea. Să nu faci zgomot. Iar, dacă apare cineva, nu știu, pur și simplu rămâi nemișcat! Prefă-te împăiat!

— Împăiat? a zis el pe un ton ofensat. Ce vrei să zici?

— Fă așa cum îți spun.

Pe hol era întuneric, cu excepția luminii din baie care se întindea pe covor ca untul topit. Crenshaw se mișca fără zgomot, de parcă n-ar fi fost atât de mare. De asta sunt pisicile niște vânători redutabili!

Am auzit un scârțâit slab în spatele meu.

Robin a ieșit din camera ei.

Am întors iute capul să mă uit la Crenshaw.

A înlemnit acolo unde se afla. Avea gura deschisă și dinții dezgoliți, ca unul dintre acele animale prăfuite, moarte, expuse la muzeele de istorie naturală.

— Jacks? a zis Robin tărăgănând cuvintele. Cu cine vorbeai?

Capitolul 15

— Cu... Aretha, am zis. Vorbeam cu Aretha.

Nu-mi plăcea să mint, dar n-aveam de ales.

Robin a căscat.

— Îi făceai baie?

— Da.

M-am uitat înainte și-napoi, înapoi și-nainte.

Soră.

Prieten imaginar.

Soră.

Prieten imaginar.

Aretha a dat fuga să se frece cu botul de mâna lui Robin.

— Nu-i udă, a zis Robin.

— Am uscat-o cu föhnul.

— Urăște föhnul, a zis Robin și a sărutat-o pe Aretha în creștet. Nu-i așa, puiule?

Robin nu părea să-l vadă pe Crenshaw. Poate pentru că pe hol era destul de întuneric. Sau poate pentru că era invizibil.

Sau poate pentru că nimic din toate astea nu se întâmpla cu adevărat.

— Miroase la fel, a observat Robin. Miroase bine, a câine.

I-am aruncat o privire scurtă lui Crenshaw. El a dat ochii peste cap.

— Bine atunci, a zis Robin căscând. Eu mă duc înapoi în pat. Noapte bună, Jacks. Te iubesc.

— Noapte bună, Robin, am zis. Și eu te iubesc.

Imediat ce ușa de la camera ei s-a închis, ne-am retras la mine în cameră. Crenshaw a sărit pe salteaua mea de parcă ar fi fost a lui. Când Aretha a încercat să se ducă lângă el, a mârâit. Nu era foarte convingător.

— Trebuie să înțeleg ce se petrece, am zis și m-am trântit lângă perete. Oare îmi pierd mințile?

Coada lui Crenshaw se ridica și cobora, șerpuind lenevoasă prin aer.

— Nu, cu siguranță nu ți le pierzi, a zis el și și-a lins o labă. Apropo, cu riscul să mă repet, cum rămâne cu bomboanele alea gumate mov?

Văzând că nu-i răspund, s-a făcut covrig, cu coada în jurul lui, și a închis ochii. Torcea la fel cum sforăie tata, ca o barcă cu probleme la motor.

M-a uitat lung la el – un motan uriaș și ud care făcuse baie cu clăbuci.

Există întotdeauna o explicație logică, mi-am zis. Iar o parte din mine, partea de savant, voia cu adevărat să înțeleagă ce anume se petrecea.

Și totuși, o parte și mai mare din mine simțea în mod cert că aveam nevoie ca această halucinație – acest vis, această *chestie* – să dispară. Mai târziu, după ce Crenshaw dispărea din casa mea și mai ales din mintea mea, mă puteam gândi la tot ce însemnase asta.

O bătaie ușoară în ușă m-a înștiințat că Robin venise din nou. Mereu bate ritmul din *Roțile autobuzului se învârtesc*: *Pam-pam pa-pa-pam*.

— Jackson?

— *Te rog*, Robin, du-te să te culci!

— Nu pot să dorm. Mi-e dor de coşul meu de gunoi.

— De coşul tău de gunoi?

— Tata mi-a luat coşul de gunoi ca să-l vândă la talcioc.

— Sunt cât se poate de sigur că a fost o greşeală, Robin, am zis. Nimeni nu vrea să cumpere coşul tău de gunoi.

— Avea iepuraşi albaştri pe el.

— Îl recuperăm mâine din garaj.

Aretha s-a mişcat să amuşine coada lui Crenshaw. El a scuipat-o.

Am dus degetul la buze ca să-i fac semn să tacă, dar Robin nu părea să audă nimic.

— Noapte bună, Robin, am zis. Ne vedem dimineaţă.

— Jackson?

M-am frecat la ochi şi am oftat din rărunchi, aşa cum îi văzusem făcând pe părinţii mei de mai multe ori.

— *Ce* mai vrei?

— Crezi că într-o zi o să primesc alt pat?

— Sigur. Fără îndoială. Poate chiar unul cu iepuraşi albaştri.

— Jackson?

— Da?

— Camera mea mă umple de frică, fără lucruri în ea. Nu poţi să vii să-mi citeşti din Lyle?

Am oftat adânc şi lung.

— Sigur. Vin imediat.

Robin s-a smiorcăit.

— Te aştept aici lângă uşă, bine?

— Bine.

I-am aruncat o privire lui Crenshaw.

— Stai un pic, Robin. Trebuie neapărat să fac ceva.

Capitolul 16

M-am dus la fereastră şi am deschis-o. Am împins cu grijă plasa de insecte. Apartamentul nostru era la parter. Cam la un metru sub geam se întindea un strat gros de iarbă.

— La revedere, Crenshaw, am zis.

El a deschis puţin un ochi, ca şi cum s-ar fi uitat de după o jaluzea.

— Dar ne simţeam atât de bine împreună!

— Acum! am zis.

Am pus mâinile în şold ca să-i arăt că vorbeam serios.

— Jackson, fii rezonabil. Am bătut atâta drum.

— Trebuie să te întorci de unde ai venit.

Crenshaw a deschis şi celălalt ochi.

— Dar ai nevoie de mine aici.

— N-am nevoie de tine. Am deja destule pe cap.

Crenshaw s-a ridicat cu un efort exagerat. S-a întins, curbându-şi spatele într-un U întors.

— Nu cred că îţi dai seama ce se petrece aici, Jackson, a zis el. Prietenii imaginari nu vin din propria lor voinţă. Noi suntem invitaţi. Rămânem atâta vreme cât e nevoie de noi. Şi abia pe urmă plecăm.

— Ei bine, eu sigur nu te-am invitat.

Crenshaw m-a privit cu neîncredere. Sprâncenele lungi i s-au mișcat ca sforile unei marionete.

Am făcut un pas spre el.

— Dacă nu vrei să pleci, te dau eu afară.

Mi-am petrecut brațele pe după mijlocul lui și am strâns. Parcă îmbrățișam un leu. Motanul acela cântărea o tonă.

Crenshaw și-a înfipt ghearele adânc în cuvertura pe care mi-o făcuse strămătușa mea Trudy când eram mic. M-am dat bătut și i-am dat drumul.

— Ascultă, a zis Crenshaw în timp ce-și extrăgea ghearele din cuvertura mea, nu pot să plec până nu te ajut. Nu fac eu regulile.

— Dar cine le face?

Crenshaw m-a privit lung cu ochii lui ca niște bile verzi de sticlă. Și-a pus labele din față pe umerii mei. Mirosea a clăbuci, a iarba-mâței și a ocean noaptea.

— Tu, Jackson, a zis el. *Tu* faci regulile.

O sirenă de vapor a behăit în depărtare. Am arătat spre pervazul ferestrei.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui. Și, cu siguranță, n-am nevoie de un prieten imaginar. Nu mai sunt un copilaș.

— Aiurea! Te porți așa din cauză că l-am scuipat pe câinele ăla puturos?

— Nu.

— N-am putea măcar să așteptăm până dimineață? E răcoare afară, iar eu tocmai am făcut baie cu clăbuci.

— Nu.

Pam-pam pa-pa-pam.

— Jacks? E pustiu aici pe hol.

— Vin imediat, Robin! am strigat.

Am observat cu coada ochiului cum a sărit un broscoi pe pervaz. A scos un orăcăit subțirel și speriat.

— Avem un musafir, am zis, arătându-l cu degetul.

Poate că dacă-i distrăgeam atenția Crenshaw avea s-o ia din loc.

— Știai că sunt broaște care sar atât de departe, încât, dacă ar fi oameni, ar sări cât lungimea unui teren de fotbal? Sunt niște săritoare formidabile.

— Îhî... Sunt și niște gustări grozave înainte de culcare, a murmurat Crenshaw. Dacă mă gândesc, nu m-ar deranja o mică îmbucătură dintr-un amfibian.

Mi-am dat seama că i se activase instinctul de prădător. Ochii i se transformaseră în două pete întunecate. Dădea încet din fund. Coada îi tremura.

— Pa, Crenshaw, am zis.

— Bine, Jackson, a șoptit el, țintuind broscoiul cu privirea. Ai câștigat. Plec să vânez puțin. La urma urmei, sunt o făptură a nopții. Între timp, tu ai treabă.

Am încrucișat brațele la piept.

— Ce fel de treabă, mai exact?

— Cu faptele. Trebuie să spui adevărul, prietene.

Broscoiul a tresărit, iar Crenshaw s-a transformat în stană de piatră, doar mușchi și instinct.

— Care fapte? Cui să-i spun adevărul?

Crenshaw și-a dezlipit privirea de pe broscoi. S-a uitat la mine și, spre surpriza mea, am văzut în ochii lui blândețe.

— Persoanei care contează cel mai mult.

Broscoiul a sărit de pe pervaz înapoi în noapte. Cu un salt magnific, Crenshaw l-a urmat. Am dat fuga la

fereastră şi n-am văzut decât o pată alb cu negru strecurându-se prin iarba luminată de lună.

Mă simţeam ca şi cum m-aş fi dezbrăcat de un pulover aspru într-o zi friguroasă: uşurat că am scăpat de el, dar surprins de cât de rece e aerul.

Capitolul 17

Robin mă aştepta pe hol, stând turceşte. Îl ţinea în poală pe Spot, tatuul ei de pluş.

Am luat-o de mână şi am condus-o înapoi în camera ei. Lampa de veghe în culorile curcubeului desena dungi pe tavan. Mi-aş fi dorit şi eu una în camera mea, deşi n-aş fi recunoscut asta niciodată.

— Te-am auzit vorbind, a zis Robin în timp ce se strecura sub pătură.

— Uneori vorbesc singur.

— Asta-i cam ciudat, a căscat Robin.

— Da, am zis eu învelind-o. Este.

— Mi-ai promis Lyle, mi-a amintit ea.

Speram să fi uitat.

— Da.

— Am cartea în punga cu suvenire.

Am scormonit în punga maro de hârtie. Deasupra se ţea o păpuşă cheală, care m-a măsurat cu ochii ei goi, rotunzi.

— Dă-te mai încolo, am zis.

Robin mi-a făcut loc pe saltea.

Am deschis cartea. Avea paginile moi şi copertele ferfeniţite.

— Robin, tu ai avut vreodată un prieten imaginar? am întrebat-o.

— Adică inbizibil?

— Invizibil. Da. Cam așa.

— Nu.

— Serios? Niciodată?

— Nu. Îi am prieteni pe LaSandra, pe Jimmy și pe Kylie. Și uneori pe Josh, când nu-i nemernic. Ei sunt adevărați, așa că nu trebuie să mă prefac.

Am frunzărit paginile cărții.

— Dar uneori, știi tu, când ești singură?

M-am oprit. Nu eram sigur ce voiam s-o întreb exact.

— Ca atunci când ești acasă și nu vine la tine niciun prieten și ai mare nevoie să vorbești cu cineva care să te asculte. Nici măcar atunci?

— Nu. Că eu te am mereu pe tine, a zâmbit ea.

M-am bucurat s-o aud spunând asta, dar cumva nu era chiar răspunsul la care speram.

Am deschis cartea la prima pagină.

— „Aceasta este casa. Casa de pe Strada 88 Est. Acum este goală..."

— Ca și casa noastră, m-a întrerupt Robin. Numai că noi locuim într-un 'partament.

— Adevărat.

— Jacks? a zis încet Robin. Ții minte când am locuit o vreme în microbuz?

— Chiar îți aduci aminte? Erai mică de tot.

— Îmi aduc aminte oarecum, dar nu chiar, a zis Robin, apoi l-a făcut pe Spot să danseze puțin pe pătură. Însă mi-ai povestit tu. Așa că mă întrebam.

— Ce te întrebai?

Spot a executat un salt pe spate.

— Mă întrebam dacă o să locuim din nou acolo. Pentru că unde o să ne ducem la baie?

Nu-mi venea să cred. Robin era doar un copil. Cum de înţelegea atâtea? Oare îi spiona pe părinţii noştri, la fel ca mine?

Robin s-a smiorcăit. S-a şters la ochi cu Spot. Mi-am dat seama că plângea fără să scoată niciun zgomot.

— Eu... Mie mi-e dor de lucrurile mele şi nu vreau să locuiesc într-o maşină fără toaletă şi îmi tot chiorăie burtica, a şoptit ea.

Ştiam ce să-i spun. Avea nevoie să audă adevărul. Aveam probleme cu banii. Probabil că aveam să fim nevoiţi să plecăm din apartament. Se putea chiar să ajungem din nou în microbuz. Exista o şansă mare să fie silită să-şi părăsească prietenii.

Am înconjurat-o pe Robin cu braţul şi am tras-o aproape de mine. M-a privit. Îi sclipeau ochii.

Trebuie să spui adevărul, prietene.

— Nu fi caraghioasă, am zis. Nu putem locui în maşină. Unde ne-am ţine îngheţata pe băţ? Şi, în plus, Aretha şi cu tata sforăie ca nebunii.

Ea a râs, doar un pic.

— Îţi faci prea multe griji, fetiţo. Totul este în regulă. Te asigur. Acum hai să ne întoarcem la Lyle.

Încă un smiorcăit. Şi o încuviinţare.

— Ei, uite un fapt nostim despre crocodili, am zis. Ştiai că mai mulţi crocodili care stau împreună în apă se numesc „plută"?

Robin nu mi-a răspuns. Adormise deja buştean şi sforăia încetişor.

Eu nu puteam dormi. Eram prea ocupat să-mi amintesc.

Partea a Doua

Piureul de cartofi este ceva ce dai destul pentru toată lumea

O groapă este ceva ce se sapă:
Prima carte a primelor definiţii,
scrisă de Ruth Krauss
şi ilustrată de Maurice Sendak

Capitolul 18

Cred că nu ajungi peste noapte fără casă.

Mama mi-a spus cândva că problemele cu banii se apropie de tine pe furiș. Zicea că se întâmplă ca atunci când răcești. Mai întâi simți o gâdilitură în gât, pe urmă te doare capul și abia mai apoi poate că tușești puțin. Iar la sfârșit te trezești cu maldăre de șervețele în jurul patului și îți scuipi plămânii.

Poate că nici noi n-am ajuns peste noapte fără casă. Dar așa mi s-a părut. Eu terminam clasa întâi. Tata se îmbolnăvise. Mama își pierduse slujba de profesoară. Și dintr-odată – *bum!* – nu mai locuiam într-o casă frumoasă, cu leagăn în curtea din spate.

Cel puțin așa îmi amintesc eu. Dar, cum am spus și mai înainte, memoria este ciudată. Mi se pare că trebuia să mă fi gândit eu însumi că vai, o să-mi fie dor de casă, de vechiul meu cartier, de prieteni și de viața mea de până acum.

Nu țin minte decât că m-am gândit cât de distractiv va fi să locuim în microbuz.

Capitolul 19

Ne-am mutat în microbuz imediat ce s-a terminat clasa întâi. N-am făcut mare zarvă şi nici n-am dat o petrecere de rămas-bun. Am plecat cumva pur şi simplu, aşa cum îţi părăseşti banca la sfârşitul anului şcolar. O goleşti, dar nu-ţi pasă prea mult dacă laşi în urmă câteva creioane şi un test de ortografie. Ştii că puştiul care o să aibă la anul banca ta se va ocupa el de lucrurile astea.

Părinţii mei nu aveau multe obiecte, dar tot au reuşit să umple microbuzul. Cu greu mai puteai să vezi ceva pe geamuri. Mi-am ţinut la îndemână perna şi rucsacul până când microbuzul a fost aproape plin. Tocmai le puneam pe bancheta din spate când am observat ceva ciudat.

Cineva lăsase pornit ştergătorul de parbriz din spate, deşi era o zi însorită. Nu tu ploaie, nu tu nori, nimic.

Înainte. Înapoi. Înainte. Înapoi.

Părinţii mei împachetau mărunţişuri în casă, iar Robin rămăsese cu ei. Eu eram singur.

Înainte. Înapoi. Înainte. Înapoi.

M-am uitat mai bine. Ştergătorul era lung şi teribil de păros.

Semăna mai mult cu o coadă decât cu un ştergător de parbriz.

Am sărit jos din mașină și am dat fuga în spatele mașinii. Am văzut îndoitura de pe aripă de când lovise tata un cărucior de cumpărături în timp ce dădea cu spatele la magazinul Costco. Am văzut abțibildul cu care acoperise mama zgârietura. Pe el scria: FRÂNEZ CÂND DAU DE DINOZAURI.

Am văzut ștergătorul de parbriz.

Dar nu se mișca. Și nu era păros.

Și chiar atunci am știut, așa cum știi că va ploua cu mult înainte să-ți cadă primul strop pe nas, că ceva urma să se schimbe.

Capitolul 20

După ce microbuzul s-a umplut, am mai stat în parcare. Nimeni nu voia să urce în el.

— Ce-ar fi să conduc eu, Tom? a zis mama. Ai avut dureri mari de dimineaţă...

— Mă simt bine, a zis hotărât tata. Sunt sănătos tun... Ce-o mai fi însemnând şi asta.

Mama a legat-o pe Robin în scaun cu centura de siguranţă şi ne-am urcat în microbuz. Banchetele erau încinse de la soare.

— N-o să dureze decât câteva zile, a zis mama, potrivindu-şi ochelarii de soare.

— Maximum două săptămâni, a zis tata. Poate trei. Sau patru.

— Trebuie numai să ne revenim puţin.

Mama încerca să dea de înţeles că nu-i nimic grav, aşa că mi-am dat seama că se petrecea ceva grav de tot.

— Vom găsi curând un nou apartament.

— Îmi plăcea casa noastră, am zis.

— Apartamentele sunt drăguţe şi ele.

— Nu înţeleg de ce n-am putut rămâne.

— E complicat, a spus tata.

— O să înţelegi când o să te faci mare, Jackson, a zis mama.

— Pune Wiggles! a strigat Robin, foindu-se în scaun.

Ei îi plăcea The Wiggles, o trupă care compunea cântecele prosteşti pentru copii.

— Mai întâi puţină muzică de drum, Robin, a zis tata. Pe urmă Wiggles.

A pus un CD cu unul dintre cântăreţii preferaţi ai mamei şi ai tatei. Îl chema B.B. King.

Mamei şi tatei le place un gen de muzică numit „blues". Într-o melodie blues, cineva este trist dintr-un motiv oarecare. Poate pentru că s-a despărţit de iubită, sau pentru că a rămas fără niciun ban sau a pierdut trenul spre un loc îndepărtat. Lucrul ciudat este că atunci când asculţi cântecele te simţi fericit.

Tata inventează el însuşi o mulţime de cântece blues trăsnite. Preferatul lui Robin era *Nu-i pic de unt de arahide în sendvişul meu cu unt de arahide şi gem*. Al meu se numea *Boogie-woogie pentru un liliac vampir atârnat cu capul în sus*. Era despre un liliac care nu putea să doarmă cu capul în jos, aşa cum trebuie să doarmă liliecii.

Nu mai auzisem niciodată cântecul pe care l-a ales tata atunci. Era despre cum nu-l iubea nimeni pe tipul care cânta, în afară de mama lui.

— Cum adică, tată, că până şi mama lui s-ar putea să-l trombonească? am întrebat.

— Să trombonești înseamnă să minţi. Ceea ce este caraghios, înţelegi, pentru că mama şi tata te iubesc *mereu*.

— Mai puţin atunci când nu foloseşti aţă dentară, a zis mama.

Am tăcut o vreme.

— Copiii trebuie să-şi iubească şi ei mereu mama şi tatăl? am întrebat apoi.

Am văzut ochii tatei în oglinda retrovizoare. S-a uitat la mine întrebător.

— Hai s-o luăm altfel, a zis el. Poţi fi furios pe cineva şi totuşi să-l iubeşti din toată inima.

Am ieşit cu maşina de pe alee. Aretha stătea între Robin şi mine. Împlinise doar câteva luni şi încă mai avea blană moale de căţeluş şi labe stângace.

Vecinul nostru, domnul Sera, tăia trandafiri galbeni din grădină. Ne luaserăm deja rămas-bun în mod oficial. Ne-a făcut cu mâna şi noi i-am răspuns la fel, de parcă ne duceam la Marele Canion sau la Disney World.

— Domnul Sera are pisică? am întrebat. Una mare de tot?

— N-o are decât pe Mabel, a răspuns tata. Căţeluşa chihuahua, aroganta aia mică. De ce?

M-am uitat în spate spre ştergătorul de parbriz, dar nu-l vedeam de cutii şi de saci.

— Aşa, fără niciun motiv.

Tata a dat mai tare sonorul în timp ce B.B. King cânta în continuare că era foarte sigur că nu-l iubea nimeni, nici măcar mama lui.

Aretha a ridicat capul şi a chelălăit lung. Îi plăcea să cânte şi ea odată cu discul, mai ales la melodiile blues. Deşi îi plăcea şi trupa The Wiggles.

Am mai mers câteva străzi. Buza de jos îmi tremura, dar n-am plâns.

Mama a oftat încet.

— Să înceapă aventura, a zis ea.

Capitolul 21

Dacă va trebui vreodată să locuiţi în maşină, o să aveţi unele probleme cu picioarele. Mai ales dacă sunteţi înghesuiţi între sora mai mică, mama, tata, căţelul şi prietenul vostru imaginar.

Există o mulţime de feluri de probleme cu picioarele.

Picioarele puturoase ale tatei.

Mirosul de cariocă cu care se dă mama pe unghiile de la picioare, căci vrea să arate bine în continuare, aşa că, hai, te rog, obişnuieşte-te cu asta.

Picioarele surorii tale, care te lovesc chiar când adormi.

Surpriza ghearelor de la picioarele câinelui tău când încearcă să te trezească.

Picioarele prietenului imaginar călcându-te tiptil pe cap.

M-am preocupat îndelung de problema picioarelor. În cele din urmă, am făcut un plan. L-am imaginat gândindu-mă ce se putea întâmpla mai rău.

Am luat o cutie de carton în care fusese ambalat un televizor pe care am găsit-o în spatele unui magazin Wal-Mart. Am desenat-o pe din afară şi pe dinăuntru. Nu aveam decât trei markere, iar unul se uscase după ce îi căzuse capacul sub bancheta din spate. Aşa că am

făcut mai ales câini roşii cu ochi albaştri. Şi pisici albastre cu ochi roşii.

Pe dinăuntru am desenat stele. Mi s-au părut un lucru potrivit la care să te gândeşti înainte să adormi.

Am scris în partea de sus: STAŢ DEPARTE CĂMARA LU JACKSON. Mama a zis că îi părea rău că fuseserăm nevoiţi să renunţăm la dicţionare. Tata a zis că măcar de-ar fi fost cu adevărat o cămară.

În fiecare seară deschideam cutia şi îmi strecuram înăuntru sacul de dormit. Mă târam în el ca o omidă într-un cocon şi parcă eram din nou în fosta mea cameră, unde puteam să mă gândesc fără să mă sâcâie nimeni.

Când Robin dădea din picioare în somn, lovea cutia. Nu era exact la fel ca şi cum m-ar fi lovit pe mine.

Din nefericire, Arethei îi plăcea să doarmă cu mine. Aşa că adăpostul meu a cam căpătat miros de câine.

În plus, cutia nu mă putea feri de putoarea picioarelor tatei.

Ştiam că eram norocoşi să avem vechiul nostru microbuz Honda, în care era loc din belşug. Am cunoscut un puşti care a locuit un an întreg într-o maşinuţă Volkswagen. Era roşie şi rotundă ca o buburuză şi cam la fel de mică. Săracul copil trebuia să doarmă stând în fund, strivit între cele două surori ale lui.

Alt motiv pentru care aveam noroc era că foloseam cutia de dormit mai degrabă de decor. Unii oameni chiar locuiesc de-adevăratelea în astfel de cutii, pe stradă.

Nu încercam să văd partea bună a lucrurilor. Chiar este mai bine să ai o maşină mare decât una mică atunci când locuieşti în ea. Şi este mai bine să ai o cutie de carton într-o maşină decât o cutie de carton pe stradă.

Astea sunt pur și simplu fapte.

Eu nu eram ca tata, care continua să spună că nu deveniserăm oameni fără adăpost.

Noi aveam pur și simplu tabăra în mașină.

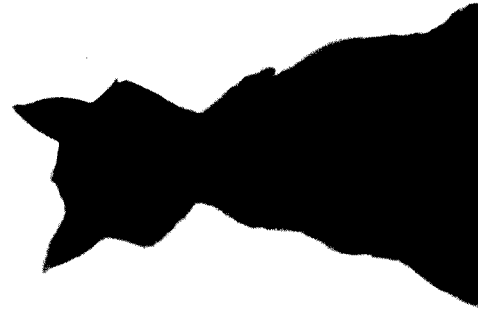

Capitolul 22

O vreme nu m-am gândit prea mult la ştergătorul de parbriz în formă de coadă de pisică. Lucrurile erau atât de ciudate, încât cred că nu voiam să le fac mai nebuneşti.

Prima noastră noapte petrecută în microbuz a fost destul de distractivă. Am tras într-o parcare de lângă podul Golden Gate. Un bărbat avea un telescop cu care se uita la cer şi ne-a arătat constelaţiile Ursa Mare şi Orion. Pe celălalt mal, luminile oraşului San Francisco acopereau pământul ca nişte stele leneşe.

Aveam de gând să dormim chiar în parcare, dar un paznic ne-a bătut în geam. Ne-a spus că trebuie să plecăm şi pe urmă a învârtit lanterna de parcă era o sabie luminoasă din *Războiul Stelelor*.

Ne-am dus cu maşina la Denny's, un restaurant deschis non-stop. Mama îl cunoştea pe unul dintre bucătari, iar el l-a întrebat pe director dacă puteam parca acolo pentru o singură noapte. Directorul a zis că da şi chiar ne-a dat câteva clătite prea arse ca să le poată vinde.

Dimineaţa am primit din nou clătite arse. Toată lumea era deja morocănoasă şi iritată. Numai Aretha era binedispusă. Ea adoră clătitele.

Părinţii mei nu aveau nimic de lucru în ziua aceea, aşa că ne-am dus la biblioteca publică, să facem să treacă timpul şi să ne spălăm. Mama şi tata au stat pe rând afară cu Aretha. Este periculos să laşi un câine într-o maşină încinsă.

Biblioteca avea aer condiţionat şi fotolii moi. Băile erau curate, iar asta reprezenta un mare plus.

Nu mă gândisem niciodată înainte la lucruri de genul dacă o baie este curată sau nu. De fiecare dată când făceam baie, mama spunea: „Vine uraganul Jackson", pentru că făceam o mizerie de nedescris.

Unul dintre experimentele mele preferate în baie era legat de ceva ce oamenii de ştiinţă numesc flotabilitate. Eu îi zic „Oare va pluti?" Poate face cam multă mizerie, dar este foarte interesant. De exemplu, dacă arunci în cadă o sticlă aproape plină de ketchup, ea nu va pluti. Dar va face ca apa să capete o culoare nemaipomenită.

Şi o va scoate pe mama voastră din minţi.

Am rămas la bibliotecă cea mai mare parte din zi. Bibliotecara de la secţia pentru copii chiar şi-a împărţit sendvişul cu Robin şi cu mine. Avea şi biscuiţi Ritz şi i-a dat pe toţi lui Robin.

După aceea, Robin s-a hotărât să se facă bibliotecară când creşte mare. Dacă nu-mi iese treaba cu omul de ştiinţă specialist în animale, s-ar putea să mă fac şi eu bibliotecar.

Capitolul 23

Locuiam în microbuz de numai patru zile când cineva i-a furat mamei poşeta în care se aflau aproape toţi banii noştri, pentru că portofelul tatei se desfăcea în bucăţi.

După ce i-am spus asta unui poliţist, au vrut să ne ştie adresa, ca să ne poată trimite banii, dacă îi găseau.

— Tocmai ne schimbăm adresa, a zis mama.

— Aha, a zis poliţistul.

A dat din cap de parcă tocmai rezolvase o problemă grea de matematică.

Părinţii mei şi poliţistul au mai stat de vorbă o vreme. El le-a dat adresele a două adăposturi unde oamenii fără locuinţă puteau dormi peste noapte. Taţii se duceau într-o parte, iar mamele şi copii în altă parte, le-a explicat el.

— Nici gând, a zis tata. Aşa ceva n-o să se întâmple.

— Noi avem tabăra în maşină, a zis Robin.

Poliţistul s-a uitat la Aretha, care îi lingea pantoful negru şi lustruit.

A spus că animalele nu erau acceptate la niciunul din adăposturi.

Eu am întrebat dacă era valabil şi pentru căţeluşi.

— Din păcate, a zis el.

I-am spus că domnul Vandermeer, profesorul meu, avea drept animale de companie niște șobolani.

— Șobolanii nu sunt admiși în mod special.

— Există șobolani buni și șobolani răi, i-am spus.

Am adăugat că șobolanii albi – cum erau cei ai profesorului meu, Harry și Hermione – erau foarte curați. Dar de la șobolanii sălbatici te puteai îmbolnăvi.

Pe urmă i-am povestit polițistului cum domnul Vandermeer își învăța șobolanii să joace baschet cu o mingiuță, pentru un experiment științific. Șobolanii sunt nemaipomenit de inteligenți.

— Baschet, a repetat polițistul.

S-a uitat la părinții mei de parcă ar fi trebuit, poate, să-și facă griji pentru mine. Pe urmă i-a dat mamei un cartonaș alb cu numere de telefon pe el.

— Asistență socială, adăposturi, depozite caritabile de alimente și clinici medicale gratuite, a zis el. Mai sunați la noi în legătură cu furtul. Între timp, nu vă dați bătuți, oameni buni.

Aproape că ajunseserăm la mașină când l-am auzit pe polițist strigând:

— Hei, Șobopuștiu'!

M-am întors. Mi-a făcut semn cu mâna să mă duc înapoi la el. Când am ajuns, a zis:

— Și cum aruncau din săritură? Vorbesc de șobolani.

— Nu prea grozav, am zis eu. Dar învățau. Primeau ceva bun când făcea ce trebuie. Se numește reco...

N-am reușit să-mi amintesc. Erau două cuvinte lungi.

— Recompensare pozitivă?

— Așa!

— Mi-ar prinde bine și mie așa ceva, a zis polițistul.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o bancnotă boţită de douăzeci de dolari.

— Dă-i banii ăştia tatălui tău, a zis el. Dar aşteaptă până ce vă urcaţi în maşină.

L-am întrebat de ce trebuia să aştept.

— Pentru că altfel o să vină să mi-i dea înapoi.

— De unde ştiţi? l-am întrebat.

— Ştiu eu, a zis.

După ce am ajuns în maşină, i-am dat banii tatei. S-a uitat la ei de parcă era gata să-i arunce pe geam.

M-am gândit că s-ar putea să ţipe la mine, dar n-a ţipat. A bătut doar cu degetele în volan. *Toc. Toc. Toc.*

Până la urmă a băgat bancnota în buzunarul de la blugi.

— Se pare că fac cinste cu cina, a zis încet.

Capitolul 24

În ziua următoare am condus-o pe mama la slujba ei de chelneriță cu jumătate de normă. Înainte să coboare din mașină, s-a uitat la tata și a zis:

— Trebuie să cerem ajutor social, Tom.

— O să ne punem pe picioare înainte să proceseze ei toate hârțoagele, a zis el.

— Totuși.

— În plus, câștigăm probabil prea mulți bani ca să ne încadrăm pentru ajutor.

— Totuși.

S-au uitat unul la altul câteva secunde lungi. În cele din urmă tata a încuviințat din cap.

Ne-am dus la un birou care se numea „asistență socială", ca să ne interesăm de ajutor. Tata a completat o grămadă de formulare în timp ce Robin și cu mine am stat pe niște scaune tari, portocalii. Pe urmă ne-am dus la trei magazine de bricolaj la care tata a lăsat cereri de angajare. Bodogănea mereu despre benzina pe care o consumam. Ca să-l înveselesc, i-am spus că poate reușeam să alimentăm mașina cu apă. Atunci a râs puțin.

— E treabă grea să n-ai destul de lucru, i-a spus tata mamei când a urcat în mașină, la sfârșitul turei.

A inspirat adânc și pe urmă a expirat tare, ca în fața unui tort aniversar cu prea multe lumânări pe el.

— Tată? am zis eu. Mi-e cam foame.

— Şi mie, prietene, a zis el. Şi mie.

— Era să uit, a spus mama, căutând în geanta ei mare. Am luat câţiva covrigi pe care se pregătea bucătarul să-i arunce.

A scos o pungă albă de hârtie.

— Dar sunt cam râncezi, a adăugat ea. Şi sunt din făină neagră.

— Măcar avem ceva, a zis tata.

S-a uitat lung pe fereastră. După o clipă, a bătut din palme.

— Bun. Să înceapă spectacolul, a spus. Bănuiesc că nu mai pot să trag de timp.

Mama l-a atins pe umăr.

— Eşti sigur, Tom? a întrebat. Mâine primesc salariul. Am putea merge la depozitul de alimente. Sau la adăpost.

— Nu. Mă ocup eu.

A zâmbit, dar mie nu mi s-a părut un zâmbet adevărat.

— Mai bine mă dau puţin în spectacol decât să mai stau la o coadă nesfârşită la vreun birou, aşteptând pomană.

Ne-am dus cu maşina în spatele restaurantului. Tata a găsit în lada de gunoi o cutie bună şi curată.

— Vrei să faci o pancartă de cerşit? l-am întrebat.

Vorbise uneori despre asta cu mama, după ce ni se furaseră banii.

— Ţinând cont că voi cânta pentru cina noastră, a zis el în timp ce rupea cutia în bucăţi, prefer să numesc asta cerere de gratificaţii.

— Ce-i aia gratificaţie? am întrebat.

— Bacşiş. Bani pe care îi dai unui chelner, de exemplu, a zis mama. Când eram tineri, tatăl tău şi cu mine obişnuiam să dăm spectacole pe stradă, înainte de a concerta regulat prin cluburi. Mulţi muzicieni fac asta.

— Făcusem din asta o adevărată ştiinţă, a zis tata. Mai întâi, ai nevoie de o pancartă de carton. Pe urmă îţi trebuie o intersecţie aglomerată. Cele mai bune colţuri sunt cele la care durează mult până se schimbă lumina la semafor.

— Poate n-ar strica s-o iei şi pe Aretha, a zis mama.

— Oamenilor le plac câinii, i-am spus tatei. Sunt sigur că ai face mai mulţi bani cu un câine lângă tine.

— Îmi împrumuţi un marker, Jackson? a întrebat tata.

I l-am dat pe cel albastru.

— Îl ştii pe tipul din colţ de la magazinul Target? El are un căţeluş.

Tata studia dreptunghiul de carton.

— Fără căţeluşi ajutători.

— Măcar scrie „Doamne ajută“ a zis mama. Toată lumea scrie „Doamne ajută“.

— Nu. Întâmplarea face că habar n-am ce intenţii are Dumnezeu.

Mama a oftat.

Tata a mâzgălit ceva pe carton, de parcă se grăbea să ajungă în altă parte. A ridicat pancarta şi ne-a întrebat ce părere aveam.

Eu n-am răspuns imediat. În clasa a doua, tata abia dacă a luat nota cinci la caligrafie, adică la materia care

te învață cum se scriu literele. N-a devenit mai priceput cu vârsta.

— Ce scrie acolo? am întrebat.

— MULȚUMESC.

— Pare mai degrabă MĂ GRĂBESC.

El a ridicat din umeri.

— Și mai bine.

Capitolul 25

Am mers cu maşina până într-o intersecţie aglomerată şi am parcat lângă cafeneaua Starbucks. Era o zi rece şi ploioasă.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? a zis mama. Lasă-mă să vin cu tine.

— N-ar fi prima dată când dau un concert în aer liber, a răspuns tata. Şi nu vii cu mine. Cineva trebuie să stea cu copiii.

Am rămas să aşteptăm în microbuz, uitându-ne după el cum traversa. Avea pancarta şi chitara, dar nu şi pe Aretha.

Tata s-a oprit lângă bordura benzii de circulaţie care o lua spre stânga. A sprijinit pancarta pe care scria MULŢUMESC de cutia deschisă a chitarei.

Nu-l puteam auzi cântând. Traficul era prea intens.

— Trebuie să se uite în ochii lor, a zis mama.

Semaforul s-a făcut roşu şi în faţa tatei s-a format o coloană de maşini. Cineva a claxonat şi tata a ridicat privirea. Un şofer de taxi i-a întins nişte bani.

Următoarea dată când s-a făcut roşu, un şofer de camionetă i-a dat tatei nişte mărunţiş. Când semaforul era verde, majoritatea oamenilor treceau pur şi simplu mai departe, cu ochii aţintiţi la drum. Dar câţiva au zâmbit şi au dat din cap.

Roşu. Verde. Roşu. Verde. Cu chiu, cu vai, a trecut o oră. Când s-a urcat din nou în microbuz, tata mirosea a gaze de eşapament. I-a întins mamei un pumn de bancnote boţite şi câteva monede.

— Şapte dolari amărâţi şi nişte mărunţiş.

— Începe să toarne tot mai tare, a zis mama. Oamenilor nu le place să coboare geamul maşinii când plouă.

S-a uitat la dolarii uzi.

— Am putea încerca la mall, a adăugat ea. Poate că asta e o intersecţie proastă.

Tata a clătinat din cap.

— Sau poate că-i o idee proastă.

— Avem nevoie de ploaie, am zis. Din cauza secetei şi celelalte.

— Corect, a zis tata. Hai să vedem partea bună, aşa ca Jackson.

După o vreme, ploaia s-a transformat într-o ţârâială uşoară. Ne-am dus cu maşina până la un parc, ca mama şi Robin să poată ieşi puţin la aer. Mama a zis că Robin începea să se agite.

— Ce-ar fi să vii şi tu, Jackson? m-a întrebat.

A desfăcut curelele scaunului lui Robin.

— Nu. E prea ud, am zis.

— Voi două o să vă muraţi, a prevenit-o tata.

— Robin e tot mai iritată, a zis mama. Ne putem usca hainele pe maşină, când iese soarele.

— Ziua asta e din ce în ce mai frumoasă, a zis tata.

Mama s-a aplecat peste scaun şi l-a sărutat pe obraz, care era destul de ţepos.

— Vin vremuri bune, a zis ea.

Am rămas în microbuz cu tata. Aretha, care mirosea cam rău, dormea în spate.

M-am hotărât să-i desenez tatei o pancartă nouă. Una mai bună, cu o inscripţie ca aceea pe care o făcuse mama pentru uşa băii noastre.

Am rupt o bucată de carton dintr-un capăt al cutiei mele de dormit. Pe urmă am desenat un peşte zâmbitor care stătea într-o canoe. Ţinea în mână o undiţă şi purta o pălărie şleampătă.

Am scris apoi cu litere mari: MAI BINI AŞ PISCUI.

Tata moţăia pe locul şoferului. Ţinea ochii închişi, dar nu sforăia, aşa că ştiam că nu doarme dus.

L-am împuns cu pancarta.

— Data viitoare încearcă asta, tată.

El a clipit, s-a frecat la ochi şi a luat cartonul din mâna mea. S-a uitat îndelung la el.

— Grozavă treabă, a zis el în cele din urmă. Îmi place mustaţa păstrăvului. Frumos detaliu. Dar, ca să ştii, BINI se scrie cu E. Iar PISCUI... Ei, nu contează. Grozavă treabă, puştiule. Mulţumesc.

— Dacă se udă, facem rost de carton şi scriu una nouă.

Tata a lăsat încet pancarta pe scaunul de lângă el. Pe urmă a deschis uşa şi a ieşit afară. Era ceaţă. Din frunzele lucioase picura apă.

Mama spune că l-a văzut pe tata plângând numai de trei ori. Când s-au căsătorit, apoi când ne-am născut Robin şi cu mine.

L-am urmărit pe tata rezemându-se de capotă şi acoperindu-şi ochii cu mâna.

Avea faţa udă, dar mi-am spus că probabil e de la ploaie.

Capitolul 26

A doua zi, în timpul aglomerației de după-masă, tata s-a întors în aceeași intersecție cu pancarta nouă. Țârâia din nou, iar pe cer, nu foarte sus, atârnau nori cenușii. Eu am rămas în mașină cu mama, Robin și Aretha.

Mama tocmai ieșise din tura de la Rite Aid. Spunea că doi angajați se îmbolnăviseră, iar asta însemna că rămăsese singura casieră. Oamenii de la coadă fuseseră morocănoși, zicea ea. Oare de ce nu puteau pur și simplu să citească *Enquirer* și să-și aștepte rândul?

Un șofer dintr-un SUV roșu a coborât geamul. A zâmbit și i-a spus tatei ceva. Au dat amândoi din cap. Tata a băgat pancarta sub braț și-a depărtat mâinile cam jumătate de metru.

— Pun pariu că tata îi povestește despre păstrăvul acela din lac, i-am zis mamei.

Ea a zâmbit.

— Și exagerează.

— Asta înseamnă să minți? am întrebat.

— Nu și atunci când e vorba despre pești, a zis mama.

Când semaforul și-a schimbat culoarea, șoferul i-a întins tatei bani, apoi i-a făcut din mână în timp ce pleca. După vreo oră, adunase un pumn de bancnote

şi primise o cană mare de cafea şi o pungă cu două felii de chec cu lămâie.

Pancarta mea se transformase într-o mâzgălitură murată.

Mama a netezit bancnotele în poală.

— Cincizeci şi şase de dolari, a anunţat ea.

— Şi optzeci şi trei de cenţi, a adăugat tata.

Părinţii mei au împărţit cafeaua. Eu am împărţit checul cu Robin. Pe urmă m-am căţărat pe spătarul banchetei şi am trecut în spate. Aretha dădea din coadă plină de speranţă.

Când nu s-a uitat nimeni, i-am dat toată felia mea de chec.

Bătea vântul tare, era frig şi turna din nou cu găleata. Am ascultat radioul. Pe geam se prelingeau în zigzag pârâiaşe de apă.

În intersecţie s-a instalat un alt bărbat. Pe pancarta lui scria VETERAN – DOAMNE AJUTĂ! Ţinea în geaca lui cu fermoarul pe jumătate deschis un câine mic şi flocos.

— Eu tot cred că ar trebui s-o iei pe Aretha cu tine data viitoare, tată, am zis. Bag mâna în foc că am face şi mai mulţi bani.

El n-a răspuns. M-am gândit că o asculta pe crainica de la radio. Îi avertiza pe ascultători că existau şanse de ploaie de optzeci la sută, aşa că era o seară numai bună de stat în casă.

La semafor a oprit autobuzul unei tabere de vară. Avea geamurile aburite. Am văzut înăuntru câţiva copii şi m-am lăsat în jos, în caz că-i cunoşteam.

Cineva desenase o faţă zâmbitoare sub care scria ceva. Scria *Salut!* am hotărât eu, dar era greu de spus.

Eram pe partea cealaltă a geamului, așa că scrisul se vedea invers.

Areta mi-a lins palma lipicioasă.

— Data viitoare, a zis mama, rezemându-și capul de umărul tatei, mă duc eu.

— Nu, a răspuns el atât de încet, încât aproape că nu l-am auzit. Nu, nu te duci.

Capitolul 27

În seara următoare a apărut Crenshaw. Cu totul, nu numai coada. Stăteam într-un refugiu de pe Autostrada 101, la o masă de picnic.

— Avem la cină pufuleți cu brânză și apă, a zis mama, apoi a oftat. Sunt o mamă tare, tare rea.

— N-ai prea multe lucruri de ales la un automat cu mâncare de pe Autostrada 101, a zis tata.

Își întinsese o pereche de chiloți la uscat pe un tufiș din apropiere. Uneori ne spălam hainele la chiuvetele din toaletele publice. Încercam să nu mă uit la chiloți.

După ce am mâncat, m-am dus pe un petic de iarbă de sub un pin. M-am întins pe spate și m-am uitat la cerul care se întuneca. Îmi puteam vedea părinții, iar ei mă puteau vedea pe mine, dar mă simțeam cât de cât singur.

Îmi iubeam familia. Dar mă și săturasem de familia mea. Mă săturasem să-mi fie foame. Mă săturasem să dorm într-o cutie.

Îmi era dor de patul meu. Îmi era dor de cărțile mele și de jocurile Lego. Îmi era dor chiar și de cada din baie.

Astea erau faptele.

O adiere ușoară de vânt a făcut iarba să danseze. Stelele s-au învârtit.

Am auzit zgomotul roţilor pe pietriş şi m-am ridicat în coate. Am recunoscut mai întâi coada.

— Miau, a zis motanul.

— Miau, am răspuns, pentru că aşa mi s-a părut politicos.

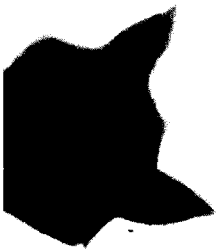

Capitolul 28

Am locuit în microbuz paisprezece săptămâni.

În unele zile mergeam cu maşina dintr-un loc în altul. În alte zile stăteam pur şi simplu în parcare. Nu ne duceam nicăieri. Ştiam pur şi simplu că nu aveam unde să mergem acasă.

Cred că nici *să scapi* de a mai fi fără casă nu se întâmplă peste noapte.

Noi am fost norocoşi. Unii oameni trăiesc în maşini ani în şir.

Nu încerc să văd doar partea bună a lucrurilor. A cam fost de groază. Şi tare urât mirositor.

Dar părinţii noştri au avut grijă de noi cât de bine au putut.

După o lună, tata a primit o slujbă cu jumătate de normă la un magazin de bricolaj. Mama a mai luat câteva ture suplimentare de chelneriţă, iar tata continua să cânte pentru bacşişuri. De fiecare dată când i se uda pancarta cu pescuitul, îi făceam una nouă. Au început încet să pună bani deoparte, pic cu pic, ca să poată plăti garanţia pentru un apartament de închiriat.

Semăna cumva cu convalescenţa de după o răceală. Uneori ţi se pare că n-o să-ţi treacă tusea niciodată. Alteori eşti sigur că mâine o să te faci bine în sfârşit.

Când au reuşit să strângă destui bani, ne-am mutat în cartierul Lacul Lebedelor. Locul era la vreo şaptezeci de kilometri de fosta noastră casă, ceea ce însemna că urma să mă duc la o şcoală nouă. Nu-mi păsa deloc. Măcar mă întorceam la şcoală. Un loc unde contau faptele şi unde lucrurile aveau un înţeles.

Nu ne-am mai mutat într-o casă, ci într-un apartament micuţ şi cam ponosit. Nouă ni se părea un palat. Un loc unde putea să-ţi fie cald, nu te ploua şi erai în siguranţă.

Am început şcoala mai târziu, dar în cele din urmă mi-am făcut noi prieteni. Nu le-am povestit niciodată de perioada în care am fost fără adăpost. Nici măcar lui Marisol. Pur şi simplu n-am putut.

Dacă nu vorbeam niciodată despre lucrurile astea, mi se părea că nu se mai puteau întâmpla din nou.

Capitolul 29

Crenshaw şi cu mine n-am stat prea mult de vorbă în timpul săptămânilor petrecute pe drumuri. Mereu era cineva prin preajmă care să ne întrerupă. Dar nu mă deranja. Ştiam că e acolo şi asta îmi ajungea.

Uneori e tot ce-ţi trebuie cu adevărat de la un prieten.

Când mă gândesc la perioada aceea, cel mai mult îmi amintesc de Crenshaw, cum călătoarea el pe acoperişul microbuzului nostru. Eu mă uitam pe geam la lumea care trecea pe lângă noi în viteză şi din când în când îi zăream coada fluturând în vânt, ca o coadă de zmeu.

Atunci mă simţeam mai plin de speranţă, cel puţin pentru o vreme, mai încrezător că lucrurile vor merge înspre bine şi că poate totul era posibil.

Capitolul 30

Cred că pentru majoritatea copiilor prietenii imaginari se estompează pur şi simplu, aşa ca visele. I-am întrebat şi pe alţii când au încetat să mai apară prietenii lor imaginari şi n-au părut să-şi aducă aminte.

Toţi mi-au spus acelaşi lucru: „Cred că am devenit prea mare pentru el."

Dar eu l-am pierdut pe Crenshaw dintr-odată, după ce lucrurile au revenit la normal. A fost ca atunci când ai un tricou preferat pe care l-ai purtat mereu. Într-o zi te îmbraci cu el şi, surpriză, ţi se vede buricul. Nu-ţi aminteşti să fi crescut într-atât încât să nu te mai încapă tricoul, dar acela este fără îndoială buricul tău, şi oricine poate să-l vadă.

În ziua în care a plecat, Crenshaw m-a însoţit la şcoală. Făcea asta aproape în fiecare dimineaţă, mai puţin când voia să rămână acasă şi să se uite în reluare la *Indiciile lui Blue*[1]. Ne-am oprit pe terenul de joacă. I-am spus cât de mult îmi doream ca într-o bună zi o să am o pisică adevărată.

Asta se întâmpla înainte să aflu că părinţii mei sunt extrem de alergici la pisici.

[1] Serial american de televiziune pentru copii. (N. tr.)

Crenshaw a stat în cap. Pe urmă a făcut roata. Se pricepea de minune să facă roata.

Când s-a oprit, m-a privit morocănos.

— *Eu* sunt pisică, a zis el.

— Știu.

— Sunt pisică *adevărată*.

Mătura cu coada în sus și în jos.

— O pisică pe care s-o poată vedea și alții, asta am vrut să zic.

A dat cu laba după un fluture galben. Era clar că mă ignora.

Pe lângă mine a trecut un grup de băieți mari, dintr-a patra și a cincea. M-au arătat cu degetul și au râs, făcând semne că sunt sonat.

— Cu cine vorbești, tâmpitel? m-a întrebat unul, apoi a râs fornăit.

Ăsta-i râsul care îmi place cel mai puțin.

M-am prefăcut că nu l-am auzit. M-am lăsat în genunchi și mi-am legat șireturile de parcă asta ar fi fost ceva extrem de important.

Mă înroșisem la față. Aveam ochii umezi. Până în acel moment nu mă simțisem niciodată rușinat pentru că aveam un prieten imaginar.

Am așteptat. Băieții s-au îndepărtat. Pe urmă am auzit că se apropie altcineva. Nu pășea, mai degrabă plutea.

— Bună, eu sunt Marisol, a zis fata.

O mai văzusem înainte în pauze. Avea părul lung, negru și tare ciufulit și un zâmbet neobișnuit de larg.

— Am un ghiozdan cu *Tyrannosaurus* exact ca al tău. Când cresc mare, vreau să mă fac paleontolog, adică...

— Știu ce înseamnă, am zis. Și eu vreau să mă fac paleontolog. Sau poate om de știință specialist în lilieci.

Zâmbetul ei a devenit și mai larg.

— Pe mine mă cheamă Jackson, am zis și m-am ridicat.

Când m-am uitat în jur, mi-am dat seama că Crenshaw dispăruse.

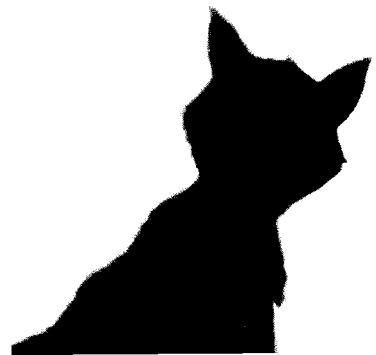

Capitolul 31

Mă întrebasem uneori dacă nu eram cumva prea mare ca să am un prieten imaginar. Crenshaw îşi făcuse apariţia în viaţa mea abia la sfârşitul clasei întâi.

Într-o zi am căutat informaţii despre asta la bibliotecă. Se pare că cineva făcuse un studiu despre copii şi prietenii lor imaginari. Datele arătau că treizeci şi unu la sută dintre copii aveau un prieten imaginar la vârsta de şase sau şapte ani, adică mai mulţi decât cei de trei şi de patru ani.

Poate că nu eram chiar atât de mare, la urma urmei.

În orice caz, Crenshaw a apărut la momentul potrivit. A intrat în viaţa mea exact când aveam nevoie de el.

Era momentul propice să am un prieten, fie el şi imaginar.

Partea a Treia

Lumea este ceva pe care poți să stai

O groapă este ceva ce se sapă:
Prima carte a primelor definiții,
scrisă de Ruth Krauss
și ilustrată de Maurice Sendak

Capitolul 32

Mi-a trecut prin minte că întoarcerea lui Crenshaw – în noaptea băii pisicești cu clăbuci, cum ajunsesem să-i spun când mă gândeam la ea – putea fi un semn că aveam dreptate în legătură cu părinții mei. Se apropia din nou mutarea, nebunia. Poate chiar urma să rămânem fără adăpost.

Mi-am spus că trebuia doar să înfrunt realitatea și să mă descurc cum pot. N-ar fi fost prima oară când dădeam de greu.

Și totuși îmi doream s-o am profesoară în clasa a cincea pe doamna Leach. Toată lumea spunea că îi plăcea să facă explozii la experimentele științifice. Iar afacerea mea și a lui Marisol cu plimbatul câinilor mergea destul de bine. Și abia așteptam să încerc noul parc de skateboard care urma să fie gata în ianuarie. Și poate să mă înscriu la fotbal, dacă făceam rost de bani pentru echipament.

Pentru Robin ar fi fost mai ușor. Se simțea bine oriunde ai fi mutat-o. Își făcea prieteni într-o clipă. Nu trebuia să se îngrijoreze pentru lucruri concrete.

Continua să fie doar un copil.

Zăceam întins pe saltea și lista lucrurilor care urmau să-mi lipsească continua să se facă tot mai lungă. I-am

spus creierului meu să facă o pauză. Uneori comanda asta funcţionează.

Însă acum n-am avut succes.

Anul trecut, directorul şcolii mi-a spus că sunt „un suflet bătrân". L-am întrebat ce înseamnă şi mi-a răspuns că par mult mai înţelept decât cei de vârsta mea. A zis că e un compliment. Că îi plăcea cum ştiam întotdeauna când cineva avea nevoie de ajutor la fracţii. Sau cum goleam ascuţitoarea fără să mă pună nimeni.

La fel mă port şi acasă. În cea mai mare parte din timp. Uneori mă simt cel mai matur din casă. De aceea mi se părea că părinţii mei trebuiau să ştie că puteau vorbi cu mine lucruri de oameni mari.

De aceea mi se părea şi că ar fi trebuit să-mi spună adevărul în legătură cu mutarea.

Toamna trecută un raton mare a intrat în casă pe un geam deschis. Era ora două noaptea. Aretha a început să latre ca nebuna şi am dat fuga toţi să vedem ce s-a întâmplat.

Ratonul stătea în bucătărie şi cerceta o boabă de mâncare uscată de-a Arethei. O ţinea mândru în lăbuţa lui, de parcă ar fi găsit un mare diamant maro. Nu-i era frică de noi nici cât negru sub unghie.

Ciugulea diamantul cu grijă şi părea bucuros că îi ţineam companie la cină.

Aretha a sărit pe canapea. Lătra atât de tare, încât mi-am zis că o să-mi cadă urechile.

Robin a dat fuga să-şi ia căruciorul, în caz că ratonul ar fi vrut să se plimbe cu el. Mama a sunat la Urgenţe ca să reclame că intrase un intrus în casă.

Tata, care avea pe el numai nişte pantaloni de pijama cu model cu maimuţe, a pornit chitara electrică şi a scos un scârţâit strident şi asurzitor ca să sperie ratonul.

— Să nu cumva să te apropii de animalul ăla! a avertizat-o mama pe Robin, apoi ne-a arătat cu degetul spre telefonul ei mobil şi ne-a făcut semn să tăcem. Da, domnule poliţist, da. Strada Lunii Liniştite, numărul 68. Apartamentul 132. Nu, nu atacă pe nimeni. Mănâncă mâncarea câinelui. Mâncare uscată, nu umedă. Copii, ţineţi-vă departe. Ar putea fi turbat.

— Nu-i turbant, mamă, a zis Robin, împingându-şi căruciorul în cerc în jurul sufrageriei. Sunt aproape sigură că este un castor.

O vreme doar i-am urmărit cum o luau razna toţi. Era destul de distractiv.

În cele din urmă, am fluierat.

Fluier bine de tot pentru un copil. Mă ajut de degetele mici.

Toată lumea s-a oprit şi s-a uitat la mine. Până şi ratonul.

— Staţi jos pe canapea cu toţii! am zis. Mă ocup eu.

M-am dus la uşa de la intrare şi am deschis-o.

Asta-i tot ce am făcut. Am deschis uşa.

În aer pluteau fuioare de ceaţă. Broaştele orăcăiau. Lumea de afară era liniştită.

Ne-am aşezat toţi pe canapea. Am făcut-o pe Aretha să tacă dându-i veverița de jucărie pe care îi plăcea s-o roadă. Era plină de bale de câine.

L-am urmărit pe raton terminând de mâncat. Când a fost gata, a trecut agale pe lângă noi, de parcă el era stăpânul locului, şi s-a îndreptat spre uşa deschisă. Înainte să iasă, s-a uitat peste umăr. Aproape parcă l-am auzit spunând: „Data viitoare mă duc în altă parte. Familia asta e ţicnită."

În ultima vreme mă simt de parcă ar trebui să fiu mereu la pândă, să nu ne trezim iarăşi cu vreun raton în casă.

Capitolul 33

Sâmbătă dimineața m-am trezit, m-am dus în living și am găsit un loc mare și pustiu acolo unde înainte fusese televizorul. Camera părea goală fără el.

Tata pregătea micul dejun. Clătite și șuncă. Nu mai mâncaserăm clătite și șuncă de foarte multă vreme.

Robin stătea la masa din bucătărie. Arethei îi curgeau balele, iar Robin avea bărbia lipicioasă de sirop.

— Tati mi-a făcut clătite în formă de R. De la Robin.

— Tu preferi vreo literă anume? m-a întrebat tata.

Se sprijinea în baston, ceea ce însemna că nu se simțea grozav.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Te referi la baston? Nu-i decât o mică măsură de prevedere, a ridicat el din umeri.

L-am îmbrățișat.

— Îmi ajung clătite simple și rotunde, am zis eu. Unde-i mama?

— A luat o tură suplimentară de dimineață la restaurantul Toast.

— Tati i-a vândut televizorul lui Marisol, a zis Robin.

A împins buza de jos în față, să fie sigură că înțelegeam că nu-i plăcea ce se întâmplase.

— Lui Marisol? am repetat.

— M-am întâlnit cu tatăl ei când am dus gunoiul, a zis tata în timp ce turna cercuri perfecte de aluat pentru clătite în tigaie. Am vorbit despre meciul de azi, mi-a spus că televizorul lui a dat ortul popii şi, uite-aşa, din una în alta... El avea banii, eu aveam televizorul, iar restul e istorie.

— Şi noi cum o să ne mai uităm la meci?

— Mergem la magazinul Best Buy.

Am luat o bucată de şuncă.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

Tata a potrivit focul la aragaz.

— Vei vedea. Voinţă să fie, că soluţii se găsesc.

— Arethei îi plăcea să se uite la *George cel Curios*[1], a zis Robin.

Şi-a pus farfuria jos şi Aretha a lins-o până a făcut-o lună.

— Poate că te-ar interesa să afli că George cel Curios şi-a început existenţa ca personaj de carte, a zis tata în timp ce întorcea o clătită. Şi, oricum, familia asta are nevoie să petreacă mai mult timp împreună. Să jucăm cărţi, poate. Sau Monopoly.

— Mie îmi place Piticot, a zis Robin.

— Şi mie, a zis tata şi i-a aruncat Arethei o bucăţică de şuncă. Uitatul prea mult la televizor îţi strică creierul.

— Tu adori să te uiţi la televizor, am zis începând să pun vasele în maşina de spălat.

— Asta pentru că mie televizorul deja mi-a stricat creierul. Voi doi mai aveţi o şansă.

N-a durat mult până să fie gata şi micul meu dejun.

— Te descurci grozav cu clătitele, am spus.

---

[1] Serial american de animaţie pentru copii. (N. tr.)

— Mulţumesc. Cred că am o înzestrare naturală. Am văzut-o pe Marisol când am cărat televizorul împreună cu Carlos, a adăugat tata şi a arătat cu spatula spre mine. A spus să-ţi amintesc de şorecarii familiei Goucher.

— Da, urmează să-i plimbăm mâine.

— Ăştia sunt câinii aceia lungi ca nişte crenvurşti? a întrebat Robin.

— Da, domnişoară, a încuviinţat tata. Ştii, Jacks, nu i-am prea văzut în ultima vreme pe Dawan, pe Ryan şi pe ceilalţi. Care-i treaba cu ei?

— Nu ştiu. Dawan şi Ryan sunt într-o tabără de fotbal. Toată lumea face vara tot felul de lucruri.

Tata a pus nişte vase în chiuvetă. Stătea cu spatele la mine.

— Îmi pare tare rău pentru tabăra de fotbal, Jacks. Pur şi simplu n-am reuşit s-o plătim.

— Nu-i nicio problemă, am răspuns eu imediat. Cred că m-am cam săturat de fotbal.

— Da, a zis tata încet. Se mai întâmplă.

M-a holbat lung la aburul dulce care se ridica din clătitele mele. Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc cum se uita Marisol la televizorul nostru şi ne plângea de milă, în timp ce noi jucam Piticot şi mâncam cereale cu tărâţe dintr-o şapcă de baseball.

Apoi am încercat să nu mă enervez pe mine că-mi făceam probleme pentru lucruri atât de neimportante.

Am înşfăcat furculiţa şi cuţitul şi am tăiat clătitele felii.

— Uau, a zis tata. Mai uşor, Żorro.

L-am privit nedumerit.

— Cine e Zorro?

— Un tip cu mască. Priceput să mânuiască sabia. Te-a cam luat valul la operaţiunea de tăiere, a zis tata arătând spre farfuria mea.

M-am uitat la clătite. Avea dreptate. Aproape că le făcusem ferfeniţă. Dar nu asta mi-a atras atenţia.

În mijlocul farfuriei, înconjurate de sirop de arţar, bucăţile tăiate formau clar opt litere: C-R-E-N-S-H-A-W.

Poate că doar imaginaţia mea era de vină. Sau poate că nu. În orice caz, le-am înfulecat înainte să le vadă cineva.

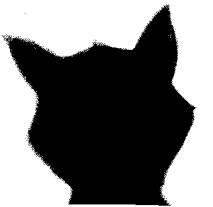

Capitolul 34

După ce a venit mama acasă, tata şi cu mine am plecat spre Best Buy. Ne-am oprit la bancă, iar în timp ce tata stătea la rând am înşfăcat două acadele gratuite, una pentru mine şi una pentru Robin. Întotdeauna le aleg pe cele mov. Dacă nu sunt mov, merg şi roşii.

După cele galbene nu mă dau în vânt.

Mi-am dat seama că eram norocoşi să trăim în California de Nord. Este frumos de tot, mai puţin când sunt incendii în pădure, alunecări de teren sau cutremure. Şi mai bine este că găseşti uşor mâncare gratuită, dacă ştii unde să cauţi. Piaţa fermierilor din parcarea Centrului Civic este un loc grozav, unde primeşti mostre – miere în pai şi caramel crocant cu arahide, de exemplu. Băcăniile sunt bune şi ele, mai ales cele care împart bucăţi de pepene galben înfipte în scobitori. Magazinul local de bricolaj oferă sâmbăta punguţe cu popcorn, aşa că şi ele sunt o posibilitate, dacă ajungi destul de devreme.

Dacă ţi-e foame, pun pariu că n-ai vrea să trăieşti în Alaska. Acolo probabil că nu au prea des târguri în aer liber. Deşi în Alaska există urşi grizzly şi mie mi-ar plăcea tare mult să întâlnesc unul.

De la o distanță sigură și plăcută, evident. Ghearele de la labele din față ale unui grizzly pot avea și zece centimetri.

Aici la noi este mai ușor dacă îți este foame iarna decât vara. Majoritatea oamenilor nu s-ar aștepta la asta, dar în timpul anului școlar poți primi micul dejun și prânzul gratuit, iar uneori chiar și gustări pentru după ore. Începând de anul trecut nu s-a mai organizat școala de vară pentru că n-au mai fost destui bani. Asta înseamnă că în vacanță nu mai capeți mic dejun și prânz.

Mai primești mâncare gratuită și la depozitul de alimente de la centrul comunitar, dar acela e destul de departe. Tatei nu-i place să se ducă acolo. Spune că nu vrea să ia mâncarea unor oameni care chiar au nevoie de ea. Dar eu cred că probabil nu-i place să meargă pentru că toți cei de la coadă arată așa de obosiți și de triști.

De la bancă ne-am dus la Best Buy, care este un magazin enorm plin de televizoare, calculatoare, telefoane mobile și de alte astfel de lucruri.

Televizoarele erau așezate pe două rânduri lungi. Unele erau uriașe, mai înalte decât Robin, și absolut toate fuseseră pornite pe același canal. Cred că la magazinul acela lucrau o mulțime de suporteri ai echipei Giants.

Când Matt Cain[1] a aruncat o minge cu efect, pe douăzeci de ecrane au zburat douăzeci de mingi. La un televizorul cerul era mai albastru. La alt televizor terenul era de un verde mai decolorat. Dar mișcările se vedeau

[1] Jucător american de baseball, membru al echipei San Francisco Giants. (N. tr.)

la fel la toate. Parcă mă aflam în camera oglinzilor, la bâlci.

O mulţime de oameni s-au oprit să vadă meciul cu noi. Angajaţii magazinului se uitau şi ei când reuşeau să scape neobservaţi. Unul dintre ei l-a întrebat pe tata dacă voia informaţii despre televizoare, dar tata a spus că doar ne uităm.

În timpul reprizei a patra s-a întâmplat ceva ciudat. Extrem de ciudat. La televizoarele tuturor celorlalţi se vedeau doi comentatori într-o cabină. Aveau căşti negre pe urechi şi erau foarte încântaţi de o lovitură triplă.

Şi la televizorul meu stăteau doi comentatori într-o cabină. Şi ei aveau căşti negre pe urechi şi erau peste poate de încântaţi.

Dar la televizorul meu unul din cei doi comentatori era un motan. Unul mare.

— Crenshaw, am zis în şoaptă.

Se uita direct la mine. Mi-a făcut semn cu laba.

M-am uitat la televizorul tatei. M-am uitat la toate celelalte televizoare.

Pe niciunul nu existau comentatori care să fie motani uriaşi.

— Tată.

Mai mult am înghiţit cuvântul decât l-am şoptit.

— Ai văzut ce lovitură? m-a întrebat el. Nemaipomenit!

— Am văzut.

Am mai văzut şi altceva. Crenshaw ridicase două degete şi îi punea coarne celuilalt comentator.

„Ce ciudat, un motan cu degete", m-am gândit. Uitasem că Crenshaw avea degete.

„Ce ciudat să-mi fac probleme din cauza *asta*", m-am gândit apoi.

— Tu nu vezi din întâmplare un motan, nu-i aşa? l-am întrebat pe un ton firesc.

— Un motan? a repetat tata. Vrei să spui că a intrat pe teren sau aşa ceva?

— Un motan care stă în cap, am zis.

Pentru că asta făcea Crenshaw. Stătea în cap pe birou. Se pricepea foarte bine şi la asta.

Tata a rânjit.

— Un motan care stă în cap, a repetat el şi s-a uitat la televizorul meu.

— Aha!

— Am glumit, am zis şi vocea mi-a tremurat puţin. Eu, ăă... am schimbat canalul. Era reclama aia nouă de la Friskies.

Tata mi-a ciufulit părul. S-a uitat la mine. S-a uitat *cu adevărat*, aşa cum numai părinţii ştiu să se uite.

— Te simţi bine, prietene? a întrebat el. Ştiu că lucrurile au cam luat-o razna în ultimul timp.

„Habar n-ai", m-am gândit.

Am zâmbit larg şi fals, cum fac uneori pentru părinţii mei.

— Cât se poate de bine, am zis.

Giants au câştigat cu şase la trei.

Capitolul 35

Când s-a terminat meciul, ne-am dus cu mașina la magazinul Pet Food Express. Tot drumul până acolo m-am gândit la Crenshaw.

Există întotdeauna o explicație logică, mi-am spus.

Întotdeauna.

Poate că ațipisem un minut și l-am visat.

Sau poate – doar poate – mă țăcăneam de tot.

Tata obosise după atâta stat în picioare la Best Buy, așa că i-am spus că mă duc eu să iau mâncare pentru Aretha.

— Punga cea mai mică și cea mai ieftină, mi-a amintit tata.

— Cea mai mică și mai ieftină, am încuviințat.

Înăuntru era liniște și răcoare. Am trecut pe lângă rafturi după rafturi cu mâncare pentru câini. Unele conțineau curcan și merișoare. Altele erau cu somon, ton sau cu bizon, pentru câinii alergici la carnea de pui. Avea chiar și mâncare cu carne de cangur.

Lângă mâncare am văzut un raft cu hăinuțe pentru câini. Pe ele scria lucruri gen HOTDOG și PRINDE-MĂ PE MINE. Alături erau zgărzi lucioase și lese. Aretha nu s-ar fi lăsat niciodată îmbrăcată cu așa ceva, m-am gândit. Câinilor nu le pasă de sclipici. Ce risipă de bani!

Am trecut pe lângă o vitrină cu biscuiți pentru câini în formă de oase, de pisici sau de veverițe. Arătau mai bine decât unii dintre biscuiții pentru oameni. Apoi, nu știu de ce, mâna mea s-a pus singură în mișcare. Am înșfăcat unul dintre biscuiții aceia tâmpiți.

Avea formă de pisică.

Următorul lucru pe care îl știu este că biscuitul a ajuns la mine în buzunar.

În capătul culoarului dintre rafturi, un vânzător cu vestă roșie stătea în patru labe în fața jucăriilor pentru câini. Ștergea pipi de pe jos, în timp ce puiul de pudel al unui client îl lingea pe față.

— Zgărzile sunt la jumătate de preț! mi-a strigat vânzătorul.

Am cam înlemnit. Pe urmă i-am spus că doar mă uitam. M-am întrebat dacă mă văzuse luând biscuitul. Nu vorbise ca și cum m-ar fi văzut. Dar nu puteam fi sigur.

— Știți, oamenii de știință au descoperit că poate câinii chiar râd, am zis.

Cuvintele îmi ieșeau repede din gură, ca monedele dintr-un buzunar găurit.

— Scot un sunet anume când se joacă. Nu-i exact gâfâit. Mai degrabă s-ar zice că pufnesc. Dar savanții cred că acela s-ar putea să fie râsul câinilor.

— Nu mai spune, a zis vânzătorul.

Părea morocănos. Poate din cauză că puiul de cățel tocmai făcuse pipi pe pantoful lui.

Cățelușul a dat fuga să mă miroasă. Trăgea după el un băiat care părea să aibă vreo patru ani. Băiatul avea încălțări ca niște labe de dinozaur. Îi curgea nasul fără încetare.

— Dă din coadă, a zis băiatul. Îi place de tine.

— Am citit undeva că dacă un câine dă din coadă spre dreapta înseamnă că se bucură, am zis. Spre stânga, nu se bucură prea tare.

Vânzătorul s-a ridicat în picioare. Ţinea mănunchiul de prosoape de hârtie cu mâna întinsă, de parcă ar fi fost deşeuri nucleare.

M-am forţat să mă uit în ochii lui. Mă treceau toate căldurile şi tremuram.

— Unde este mâncarea uscată pentru câini? Cea în pungă roşie cu dungi verzi? l-am întrebat.

— Pe culoarul nouă.

— Ştii multe despre căţei, a zis băieţelul.

— Vreau să mă fac om de ştiinţă specialist în animale, i-am spus. Trebuie să ştiu multe.

— Mă doare în gât, dar n-am infecţie, a zis băiatul, ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Mama cumpără mâncare pentru King Kong. Ăsta-i porcuşorul nostru de Guineea.

— Bun nume.

— Iar pe căţel îl cheamă Turbo.

— Şi ăsta-i un nume bun.

Am băgat mâna în buzunar şi am simţit acolo biscuitul.

Mă usturau ochii şi mi s-a înceţoşat privirea. Mi-am tras nasul.

— Şi tu eşti răcit? m-a întrebat băiatul.

— Cam aşa ceva.

L-am lăsat pe Turbo să mă lingă pe mână şi am plecat spre spatele magazinului.

— Cred că dă din coadă spre dreapta! a strigat băiatul.

Capitolul 36

N-am furat niciodată nimic până primăvara trecută. Cu excepţia incidentului cu jucăria yoyo de când aveam cinci ani şi nu judecam cum trebuie.

Am fost surprins să văd cât de bine mă pricepeam la asta.

E ca atunci când descoperi că ai un talent neobişnuit. Că eşti în stare să-ţi lingi cotul, de exemplu. Sau să mişti din urechi.

M-am simţit ca un magician. Acum o vezi, iar acum nu e! Iată-l pe Magicul Jackson cum face să apară un bănuţ de după urechea ta! Iată cum dispare guma de mestecat dinaintea ochilor tăi!

Guma este mai greu de furat decât aţi crede. Are dimensiunile perfecte ca s-o strecori în buzunar, dar de obicei se află chiar lângă locul unde plăteşti. Aşa că-i mai uşor pentru un vânzător să te observe.

N-am furat din magazine decât de patru ori. De două ori ca să-i duc de mâncare lui Robin şi o dată ca să iau o gumă de mestecat pentru mine.

Iar acum biscuitul pentru câini.

Am început cu borcane de mâncare pentru bebeluşi. Deşi avea cinci ani, lui Robin îi plăcea să mănânce aşa

ceva din când în când. Din aia cu carne și miros puternic, nu piureurile lipicioase de fructe.

Nu mă întrebați de ce. N-o s-o înțeleg niciodată pe fata asta.

Ne opriserăm la un supermarket Safeway pentru că Robin avea nevoie la toaletă. Voia și ceva de mâncare, dar mama i-a spus să aștepte până mai târziu. Cât timp s-au dus ele să caute toaleta, eu m-am plimbat printre rafturi, ca să treacă vremea.

Pe urmă am văzut mâncarea Gerber pentru bebeluși. Am strecurat în buzunare două borcănele cu pui și orez. Cât se poate de simplu și de ușor.

Nimeni n-a părut să observe. Poate pentru că nu se gândea nimeni că un copil de vârsta mea ar fura ceva care arată ca niște muci maro.

Pe culoarul următor am trecut pe lângă un băiat de la școala mea care era cu tatăl lui. Paul nu știu cum. Împingea căruciorul cu cumpărături. Aveau în el o pungă uriașă de chipsuri cu sos barbecue, limonadă din aceea în cutii mici și o pungă enormă cu mere roșii.

I-am făcut cu mâna cât se poate de relaxat. Nu ca și cum aș fi făcut o greșeală enormă de judecată sau ceva. Paul mi-a făcut și el cu mâna.

Am ieșit pe ușă împreună cu Robin și cu mama fără nicio problemă. Nu m-a doborât niciun fulger. Nu s-au năpustit spre mine mașini de poliție cu sirenele urlând ca niște coioți.

M-ai târziu, acasă, m-am prefăcut că găsesc borcanele în fundul unui dulap de bucătărie. Mama a fost tare fericită și Robin la fel.

Eu am rămas uimit de cât de ușor era să minți. Era de parcă aș fi deschis un robinet. Cuvintele se năpusteau pur și simplu afară.

Mă simțeam vinovat pentru că nu mă simțeam vinovat. Vreau să zic că furasem din magazin. Luasem ceva ce nu-mi aparținea. Eram un infractor.

Dar mi-am spus mie însumi că în natură supraviețuiește cel mai puternic. Mănânci sau ești mâncat. Ucizi sau ești ucis.

În filmele despre natură se spun des lucrurile astea. Imediat după ce leul mănâncă zebra.

Bineînțeles că nu eram un leu. Eram un om și știam diferența dintre bine și rău. Iar să furi era rău.

Dar uite care e adevărul. M-am simțit oribil când am furat. Dar m-am simțit încă și mai rău când am mințit.

Dacă vă plac faptele așa cum îmi plac mie, încercați să mințiți o dată. Veți fi surprinși cât este de greu.

Și totuși. Chiar dacă mă simțisem groaznic, rezolvasem o problemă.

Robin a înghițit mâzga din pui cu orez cu atâta viteză, în cât pe urmă a vomitat-o aproape pe toată pe cartea mea despre gheparzi. M-am gândit că probabil aia era pedeapsa mea.

Capitolul 37

Când ne-am întors de la magazinul pentru animale, m-am dus în camera mea, aşteptându-mă cumva să-l văd pe Crenshaw întins la mine în pat. În locul lui, am găsit-o pe Aretha. Avea botul vârât în punga cu suvenire şi o expresie vinovată pe faţă. În mod cert avea ceva şi în gură, dar nu vedeam ce anume.

— Arată-mi, am zis.

Am scos din buzunar biscuitul furat. Se cam muiase într-o parte. L-am întins astfel încât Aretha să lase ce avea în gură ca să-l înşface. Dar n-a părut interesată.

Probabil că nu voia să mănânce lucruri furate.

Aretha s-a furişat spre uşă, târându-şi coada, şi am văzut ce strângea între dinţi. Era statuia de lut cu Crenshaw pe care o făcusem mai demult.

— Nu vrei vechitura aia, am zis, dar ea părea să fie de altă părere.

Imediat ce a ieşit din cameră, a dat fuga pe hol şi a zgrepţănat la uşa de la intrare.

— Vrei afară, puiule? a întrebat-o Robin.

A rotit mânerul şi Aretha a ţâşnit ca racheta în curte.

— Aretha! Stai! am strigat.

De obicei se oprea şi mă aştepta, dând din coadă nerăbdătoare. Nu şi azi.

Am înşfăcat lesa. Se îndrepta ţintă spre casa lui Marisol, care era cam la jumătate de cvartal mai încolo. Aretha o iubea pe Marisol şi le iubea mai ales pe cele şapte pisici ale ei, cărora le plăcea să zacă la soare pe veranda închisă din spate.

Am găsit-o pe Aretha în vechea ladă cu nisip. Marisol n-o mai folosea, dar Arethei îi plăcea mult. Deja săpa o groapă în ea. Nisipul zbura spre cer ca dintr-un aspersor.

Aretha se pricepea de minune la săpat. Îngropase până acum două dintre castroanele ei de apă, o telecomandă de la televizor, o cutie de pizza, o pungă cu fermoar plină cu piese Lego, trei discuri Frisbee şi două teme de-ale mele. Nu că profesorii m-au crezut.

Marisol era în şlapi şi într-o pijama cu oi care sforăiau. Adora pijamalele. În clasa întâi a venit la şcoală în pijama în fiecare zi până când i-a spus directorul că dădea un exemplu prost.

În mâna stângă, Marisol avea un fierăstrău mare. Era plină de rumeguş în păr. Aproape întotdeauna mirosea a lemn proaspăt tăiat.

Lui Marisol îi place să construiască, mai ales lucruri pentru animale, păsări şi reptile. Făcea căsuţe pentru păsărele şi culcuşuri pentru lilieci. Cutii de transport pentru câini şi copaci în care să se caţăre pisicile. Cuşti pentru hamsteri şi case pentru dihori.

La capătul curţii lor îngrădite erau scânduri, o capră de tăiat lemne şi un fierăstrău circular. Pe jos se vedea, pe jumătate construită, ceva care semăna cu o căsuţă. Era pentru una dintre pisici.

— Salut, am zis.

— Salut, a zis Marisol. Eşti pregătit pentru talcioc?

— Aşa cred.

— Aretha mi-a adus asta, a arătat ea spre statuia lui Crenshaw, care se afla acum pe masa de picnic. A lăsat-o chiar la picioarele mele.

— Am făcut-o când eram mic, am zis ridicând din umeri. E o tâmpenie.

— Dacă ai făcut-o tu, nu-i o tâmpenie, a zis Marisol.

A lăsat fierăstrăul jos și a examinat statuia.

Aretha s-a oprit din săpat și s-a uitat la noi nerăbdătoare. Avea fața plină de nisip. Limba îi atârna într-o parte.

— Este o pisică, a zis Marisol, curățând un fir de iarbă lipit de statuetă. O pisică în picioare, cu o șapcă de baseball pe cap. Îmi place. Îmi place foarte mult.

Am ridicat din umeri, cu mâinile înfipte în buzunare.

— Era pentru talcioc? a întrebat Marisol. Cât costă?

— Nu-i de vânzare. Aretha a șterpelit-o dintr-o pungă cu lucrurile mele.

— Am trei dolari.

— Pentru asta? am râs. Nu-i decât o bucată de lut. O temă pentru școală.

— Îmi place. Mă... mă intrigă.

Marisol s-a căutat în buzunarul pijamalei. Mi-a dat niște bancnote boțite care arătau ca și cum ar fi trecut prin mașina de spălat.

— Ține-ți bani, i-am zis. Ți-o fac cadou de despărțire.

A făcut ochii mari.

— Ce vorbești acolo, Jackson? Doar nu...

Am fluturat din mână.

— Nu. Probabil că n-o să se întâmple nimic. Părinții mei se poartă ciudat, ca de obicei.

Nu era cu desăvârșire adevărat. Dar nici neadevărat nu era.

— Să faci bine să nu te muţi. Mi-ar fi prea dor de tine. Cine m-ar mai ajuta cu „Plimbări la comandă“? Iar părinţii tăi ciudaţi îmi plac oricum, să ştii.

N-am zis nimic.

— Mâine plimbăm şoricarii, a spus Marisol.

— Da.

Am arătat spre scara miniaturală în zigzag pe care o construia.

— Unde vrei să pui asta?

— În camera lui Antonio, la toamnă, când pleacă la facultate. Sau poate în camera lui Luis. La el e plin de cutii.

— Parcă ai fi singură la părinţi.

— Mi se pare destul de plicticos, a zis Marisol, dându-şi o şuviţă de păr după ureche. N-ai cu cine să te cerţi. Este prea linişte.

— Sună bine.

— Îmi place mai mult apartamentul tău. Acolo se întâmplă mereu ceva. Uneori, aici sunt zile în şir doar cu Paula.

Tatăl lui Marisol era agent de vânzări, iar mama, pilot. Călătoreau foarte mult, aşa că Marisol stătea des cu Paula, o femeie mai în vârstă. Marisol refuza să-i spună „bonă“, „dădacă“ sau „îngrijitoare“. Era doar „Paula“.

Marisol a apucat o ruletă ca să verifice înălţimea scăriţei pe care o construia.

— Vreau să ataşez scara asta de perete, vezi? Aşa? Şi pe urmă să pun sus pe ea poliţe pe care să se caţăre pisicile. Va fi un paradis pisicesc.

— Dacă tot a venit vorba despre pisici...

M-am aplecat ca să astup gaura pe care o săpase Aretha. Nisipul era moale şi uscat.

— Ți-am spus vreodată...

Am șovăit, apoi am continuat.

— Ți-am spus vreodată că am avut un prieten imaginar când am fost mic?

— Serios? Și eu. O prietenă. O chema Ups. Avea părul roșu și era teribil de obraznică. Dădeam vina pe ea pentru orice. Al tău cum era?

— Era un motan. Unul uriaș. Nu-mi amintesc mare lucru despre el.

— N-ar trebui să-ți uiți niciodată prietenul imaginar.

— De ce?

— Dacă ai nevoie cândva de el?

Marisol s-a întins după o bucată de lemn.

— Eu îmi amintesc totul despre Ups. Îi plăcea să mănânce varză de Bruxelles.

— Cum așa?

M-am prefăcut că vomit.

— Probabil pentru că mie îmi place varza de Bruxelles.

— Nu mi-ai spus asta niciodată. S-ar putea să fiu nevoit să reconsider prietenia noastră.

— Din cauza lui Ups? Sau a verzei de Bruxelles?

A scos un cui dintr-o scândură cu vârful ciocanului.

— Hei, fapt nou despre lilieci. În Austin, Texas, există cea mai mare colonie urbană de lilieci. Sunt cam un milion și jumătate. Când ies să zboare noaptea, apar pe radarele de la aeroport.

— Foarte tare, am zis. Doamnei Malone i-ar plăcea să-i vadă.

Marisol și cu mine o avuseserăm amândoi profesoară într-a patra pe doamna Malone. Ne preda toate materiile, dar cel mai mult îi plăceau științele. Mai ales biologia.

Am continuat să pălăvrăgim despre lilieci uitându-ne cum săpa Aretha altă groapă. În cele din urmă am zis:

— Bine, trebuie să plec.

I-am prins Arethei lesa de zgardă. M-a lins pe obraz cu limba plină de nisip. Parcă era limbă de pisică.

— A venit Ups vreodată...

M-am străduit să pun întrebarea până la capăt.

— S-a întors vreodată după ce ai crescut prea mare pentru ea?

Marisol nu mi-a răspuns imediat. Uneori lasă pur și simplu o întrebare să aștepte o vreme, ca și cum ar avea nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ea.

— Mi-aș dori *să se întoarcă*, a zis Marisol uitându-se lung la mine. Cred că ți-ar plăcea de ea.

Am încuviințat.

— Da. Cred că aș putea trece peste treaba cu varza de Bruxelles.

— Jackson?

— Da?

— Nu te muți cu adevărat, nu-i așa?

M-am gândit la întrebarea ei așa cum se gândise și ea la întrebarea mea.

— Probabil că nu, am răspuns, pentru că era mai ușor și nu eram în stare să dau decât un răspuns ușor.

Aretha și cu mine aproape că ajunseserăm în curtea din față când Marisol a strigat:

— Are nevoie de un nume.

— Vorbești de statuie?

— Da. Ceva unic.

— Tu cum ai vrea să se cheme? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns imediat. A zăbovit.

— Cred că Crenshaw ar fi un nume bun pentru un motan, a zis ea în cele din urmă.

Capitolul 38

Am traversat strada. M-am uitat înapoi de două ori. Marisol mi-a făcut cu mâna.

Crenshaw.

Probabil că scria pe spatele statuii. O fi scris mama, profesoara sau poate chiar eu.

Există întotdeauna o explicație logică, mi-am spus.

Întotdeauna.

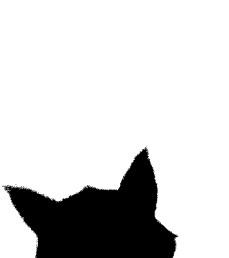

Capitolul 39

În seara aceea am stat la mine pe saltea şi m-am uitat la ce-a mai rămas din camera mea. Vechiul pat în formă de maşină roşie de curse, cel care rămăsese prea mic pentru mine acum mulţi ani, era desfăcut în bucăţi. Avea pe căpătâi un abţibild pe care scria 25 DE DOLARI SAU CEA MAI BUNĂ OFERTĂ. Urmele din covor indicau locurile unde stătuseră lucrurile înainte. Un pătrat unde trebuia să fie noptiera. Un dreptunghi unde fusese măsuţa de toaletă.

Mama şi tata au venit la mine după ce a adormit Robin.

— Ce faci, prietene? m-a întrebat tata. Ai categoric mai mult loc aici.

— Parcă aş fi în camping, am spus.

— Dar fără ţânţari, a zis mama.

Mi-a întins o cană de plastic plină cu apă. O ţineam lângă pat în caz că mie se făcea sete în mijlocul nopţii. Mama îmi aducea cana de când ţineam eu minte. Cana, cu o fotografie decolorată a Locomotivei Thomas, era probabil la fel de bătrână ca şi mine.

Tata a atins salteaua cu bastonul.

— Hai ca următorul pat să fie mai serios.

— Nu maşină de curse, a fost de acord mama.

— Poate un Volvo? a zis tata.

— Ce-ați zice de un pat-pat? am întrebat.

— Categoric, s-a aplecat mama și și-a trecut degetele prin părul meu. Un pat-pat.

— Probabil că o să ne alegem cu ceva bani de pe urma talciocului, a zis tata. Măcar atât.

— Sunt doar obiecte, a zis mama încet. Putem cumpăra oricând unele noi.

— Nu-i nimic. Îmi place spațiul ăsta mare, am zis. Cred că și Arethei îi place. Iar Robin se poate antrena la lovituri cu bâta fără să răstoarne nimic.

Părinții mei au zâmbit. Câteva momente n-a vorbit nimeni.

— Bine, hai să plecăm, a zis mama în cele din urmă.

În timp ce se întorcea spre ușă, tata a zis:

— Să știi că ne ești de mare ajutor, Jackson. Nu te plângi niciodată și ești gata mereu să pui osul la treabă. Îți suntem foarte recunoscători.

Mama mi-a trimis o bezea.

— E un băiat minunat, a fost ea de acord, apoi i-a făcut tatei cu ochiul. Hai să-l ținem pe lângă noi.

Au închis ușa. Îmi rămăsese o veioză. Lumina ei arunca o geană galbenă pe covor.

Am închis ochii. Mi-am imaginat lucrurile noastre întinse a doua zi pe peluză. Mama avea dreptate, desigur. Era doar niște obiecte. Bucăți de plastic, de lemn, de carton și de oțel. Aglomerări de atomi.

Știam prea bine că există în lume oameni care nu aveau Monopoly sau paturi în formă de mașini de curse. Eu aveam un acoperiș deasupra capului. Aveam de mâncare aproape tot timpul. Aveam haine, pături, un câine și o familie.

Şi totuşi mă simţeam întors pe dos. Parcă aş fi înghiţit o frânghie înnodată.

Nu era din cauză că îmi pierdeam lucrurile.

Bine, poate că era puţin vorba şi despre asta.

Nu era nici din cauză că mă simţeam diferit de restul copiilor.

Bine, poate că era puţin vorba şi despre asta.

Dar cel mai tare mă deranja că nu puteam îndrepta nimic. Că nu puteam controla nimic. Parcă aş fi condus o maşinuţă din parcul de distracţii fără să am volan. Eram izbit mereu din toate părţile şi nu puteam decât să stau şi să mă ţin bine.

Bum. Oare urma să avem destulă mâncare mâine? *Bum.* Oare urma să ne putem plăti chiria? *Bum.* Oare urma să mă pot duce la aceeaşi şcoală şi la toamnă?

Bum. Oare urma să se întâmple din nou?

Am respirat adânc. Inspiraţie, expiraţie. Inspiraţie, expiraţie. Pumnii mi se încleştau şi mi se descleştau. Am încercat să nu mă gândesc că îl văzusem pe Crenshaw la televizor, nici la biscuitul pentru câini pe care îl furasem.

Pe urmă, la fel cum luasem biscuitul, fără să înţeleg de ce, fără să mă gândesc la urmări, fără niciun *motiv*, am înşfăcat cana cu apă şi am azvârlit-o de perete.

Bum. S-a spart în bucăţi crăpate de plastic. Mi-a plăcut ce zgomot a făcut.

Am aşteptat ca părinţii mei să se întoarcă, să mă întrebe ce s-a întâmplat, să strige la mine pentru că stricasem ceva, dar n-a venit nimeni.

Apa se scurgea pe perete şi dispărea încet, ca harta veche a unui râu de demult.

Capitolul 40

M-am trezit în miezul nopţii, transpirat şi înspăimântat. Avusesem un vis. Ceva legat de un motan uriaş care vorbea şi avea barbă de clăbuci.

Aha.

Arethei, căreia îi place să împartă perna cu mine, atunci când reuşeşte să scape nealungată, îi curgeau balele pe faţa de pernă. Dădea din picioare în somn. M-am întrebat dacă îl visa şi ea pe Crenshaw. Părea clar că îi plăcea de el.

Stai puţin! Mi-am simţit creierul oprindu-se cu un scârţâit, ca un personaj de desene animate gata să se prăvălească într-o prăpastie.

Aretha îl *văzuse* pe Crenshaw.

Sau cel puţin reacţionase la prezenţa lui. Încercase să-l lingă. Încercase să se joace cu el. Părea să ştie că se afla acolo.

Câinii au simţuri formidabile. Îşi dau seama când un om urmează să aibă o criză de epilepsie. Aud zgomote acolo unde noi nu auzim decât linişte. Pot dezgropa o bucată de hotdog îngropată în fundul tomberonului de gunoi al unui vecin.

Dar, oricât de nemaipomeniţi ar fi câinii, nu pot să vadă prietenul imaginar al cuiva. Nu pot sări în mintea stăpânului lor.

Asta însemna că Crenshaw era adevărat? Sau Aretha reacţiona pur şi simplu la limbajul meu corporal? Poate îşi dădea seama că eram îngrozit? Sau îşi imagina că îi propuneam un joc nou-nouţ, numit „Hai să ne jucăm cu motanul uriaş invizibil"?

Am încercat să-mi amintesc cum se purtase mai demult, când locuiam în microbuz. Simţise prezenţa lui Crenshaw şi atunci?

Nu-mi aduceam aminte. Nu voiam să-mi aduc aminte.

Mi-am acoperita faţa cu perna plină de bale şi am încercat să adorm la loc.

Capitolul 41

— Oac-oac, a zis ceva.

Am deschis ochii. Aveam pe frunte un broscoi.

Mi se părea cunoscut. Semăna cu musafirul de pe pervaz pe care Crenshaw a vrut să-l mănânce.

Am întors capul şi broscoiul a sărit. Lângă mine stătea culcat un motan mare cât un om. Pe motan era culcat un câine de mărime mijlocie. Iar pe Aretha stătea broscoiul.

Doi dintre cei trei sforăiau.

M-am ridicat în coate. Am clipit. Am mai clipit o dată.

Lăsasem fereastra întredeschisă. Asta explica prezenţa broscoiului. Dar nu explica motanul.

— Te-ai întors, am zis.

— 'Neaţa, a mormăit Crenshaw, cu ochii încă închişi.

Şi-a încolăcit labele în jurul Arethei, cuibărindu-se şi mai bine.

— Spune-mi doar un lucru, am zis dându-mă jos de pe saltea şi întinzându-mă. Cum pot scăpa definitiv de tine?

— Sunt aici ca să te ajut, a zis Crenshaw.

A căscat. Avea dinţii ca nişte mici pumnale. Şi-a pus peste ochi una dintre urechile catifelate ale Arethei ca să se ferească de soare.

— Ce voiai să zici când m-ai sfătuit să spun adevărul? l-am întrebat.

— Adevărul este important pentru tine, a zis Crenshaw. Aşa că este important şi pentru mine. Acum, te rog să mă laşi să-mi continui somnul.

— Eşti conştiinţa mea? l-am întrebat.

— Depinde. Ai vrea să fiu?

Am verificat dulapul, în caz că s-ar fi ascuns acolo vreun oposum sau vreun popândău uriaş, invizibil.

— Nu, am zis. Mă descurc destul de bine singur.

— Serios? a zis Crenshaw. Ce-i gustarea aia oribilă pentru câini de pe jos?

Biscuitul. Aretha încă nu-l mâncase.

L-am aruncat pe fereastră. Poate veveriţele n-aveau nimic împotrivă să mănânce ceva furat.

— Ţii minte când ai furat yoyo-ul acela când aveai cinci ani? a întrebat Crenshaw.

— M-au prins părinţii şi am încercat să dau vina pe tine.

— Toată lumea dă vina mereu pe prietenii imaginari.

— Mama şi tata m-au pus să-l duc înapoi şi să-mi cer scuze la magazin.

— Cred că ştii deja ce urmează. Acum, dacă nu te superi, a căscat din nou Crenshaw, o să trag un pui de somn pisicesc.

M-am uitat lung la el. Mă făcuse să mă simt tras pe sfoară, enervat şi absolut într-o doagă. Iar acum mă făcea să mă simt vinovat. Trebuia, într-un fel sau altul, să-l scot din viaţa mea.

— Apropo, am zis, înainte să ies din cameră, vezi că strângi în braţe un câine.

N-am văzut ce s-a întâmplat în continuare, dar am auzit un scuipat pisicesc şi un schelălăit. Aretha a ţâşnit pe lângă mine cu toată viteza.

S-a ascuns sub masa din bucătărie şi a rămas acolo o oră.

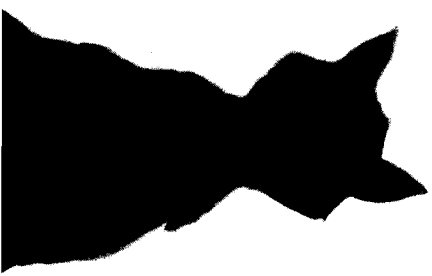

Capitolul 42

Să-ţi vinzi lucrurile la talcioc e o experienţă ciudată. Parcă ai umbla cu hainele îmbrăcate invers. Chiloţii peste blugi şi ciorapii peste adidaşi. Interiorul apartamentului tău e întins pe alee ca să-l poată vedea şi atinge toată lumea. Oameni străini pipăie veioza care stătuse pe noptiera de la capătul patului tău. Indivizi transpiraţi se aşază în fotoliul preferat al tatei. Pe toate obiectele sunt lipite etichete cu preţul. Cinci dolari pentru vechea ta tricicletă care încă mai are sclipici pe roţi. Cincizeci de cenţi pentru un joc de copii.

Era o dimineaţă însorită de duminică. O mulţime de vecini vindeau şi ei lucruri. Aproape că semăna cu o petrecere. Mama stătea la o masă de jucat cărţi cu o cutiuţă în care să adune banii. Tata se plimba peste tot, în timp ce oamenii se tocmeau cu el, întrebând dacă nu voia doi dolari în loc de trei.

Când a obosit să se plimbe, s-a aşezat pe un scaun pliant şi a început să cânte la chitară. Uneori îl acompania şi mama.

Principala mea treabă era să car obiectele la maşinile cumpărătorilor şi s-o supraveghez pe Robin. Ea trăgea un cărucior vechi al cuiva care avea pe el o etichetă cu patru dolari. În cărucior era coşul ei de gunoi cu iepuraşi

albaştri, pe care părinţii mei o asiguraseră că îl putea păstra.

Nu era aşa de rău să mă uit cum se vindeau lucrurile noastre. Îmi spuneam că ne prindea bine fiecare dolar pe care îl primeam şi că nu erau decât obiecte fără rost. Şi era plăcut să fiu printre vecini şi prieteni, să beau limonadă, să vorbesc şi să cânt împreună cu părinţii mei.

Până pe la prânz vânduserăm aproape tot. Am urmărit-o pe mama numărând banii câştigaţi. S-a uitat la tata şi a clătinat din cap.

— Nici măcar pe-aproape de cât ne trebuie, a zis ea încet.

Înainte ca tata să apuce să răspundă, un bărbat slăbănog, cu părul prins în coadă s-a apropiat de el. A scos un portofel elegant de piele şi l-a întrebat dacă vinde chitara.

Tata a schimbat o privire cu mama.

— Aş putea s-o vând, cred.

— Am şi eu una de vânzare, a adăugat repede mama. E înăuntru, în apartament.

Tata a ridicat chitara. Soarele s-a reflectat pe lemnul de culoarea mierii.

— E o frumuseţe, a zis tata. Are o adevărată istorie.

— Tată, am exclamat eu, nu se poate să-ţi vinzi chitara!

— Există mereu altă chitară după colţ, Jacks, a zis tata, dar a evitat să mă privească în ochi.

Robin a venit în fugă. Continua să tragă după ea căruciorul pe care nu-l cumpărase nimeni.

— Nu poţi s-o vinzi! a strigat Robin. Are numele lui Jackson!

— De fapt, am zis, *eu* am numele chitarei.

— Nu contează!

Ochii lui Robin s-au umplut de lacrimi.

— Este un suvenir de păstrat! Poftim! Vă dau coşul meu de gunoi pe gratis, domnule. În schimb.

A împins coşul în mâinile bărbatului slăbănog.

— Păi, eu... a început bărbatul. Eu... este un coş pe cinste, scumpo. Chiar îmi plac mult... iepuraşii. Dar pe mine mă interesează să cumpăr o chitară.

— Nu, nu chitare, a zis Robin.

Tata a ridicat neajutorat din umeri.

— Îmi pare rău, frate, i-a spus el bărbatului. Ai auzit-o pe domnişoara. Dar ştii ceva? Ce-ar fi să-mi laşi numărul tău de telefon? În caz că ne răzgândim. Te conduc până la maşină.

Tata şi bărbatul s-au îndreptat împreună spre o maşină neagră şi lucioasă. Tata îşi târa puţin piciorul stâng. Uneori se întâmplă asta, când ai scleroză multiplă.

Au schimbat nişte hârtiuţe, au vorbit şi au dat din cap. Slăbănogul a plecat cu maşina, iar eu am ştiut cumva că tata deja se răzgândise.

Capitolul 43

Cam după o oră a venit la noi proprietarul apartamentului. Avea în mână un plic. A îmbrățișa-o pe mama, a dat mâna cu tata și le-a spus că și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Știam ce însemna hârtia aceea pentru că vedeam ce scria în partea de sus.

ORDIN DEFINITIV DE EVACUARE. Adică trebuia să plecăm din apartament.

Tata s-a rezemat de perete. Nu mai era nimic pe care să se așeze.

— Copii, a zis el, s-ar părea că urmează să facem o mică excursie cu mașina.

— Mergem la bunica? a întrebat Robin.

— Nu chiar, a zis mama.

A trântit ușa unui dulap de bucătărie.

Tata s-a lăsat în genunchi lângă Robin. Trebuia să se sprijine în baston ca să nu cadă.

— Trebuie să ne mutăm, puiule. Dar o să fie amuzant. Vei vedea.

Robin și-a îndreptat privirea spre mine.

— Ai spus că totul va fi bine, Jacks, a zis ea. Ai mințit.

— N-am mințit, am mințit eu.

— Robin, nu-i vina lui Jackson, a zis mama. Nu-l acuza pe el. Acuză-ne pe noi.

N-am aşteptat să mai aud nimic în plus. Am fugit în camera mea. Crenshaw stătea întins la mine în pat.

M-am aşezat lângă el, iar când mi-am afundat capul în blana lui n-a obiectat. A tors mai tare.

Am plâns puţin, dar nu prea mult. N-avea niciun rost.

Am citit cândva o carte care se numea *De ce torc pisicile şi alte enigme ale felinelor.*

S-a dovedit până la urmă că nu ştie nimeni de ce torc pisicile.

Este surprinzător cât de multe lucruri nu ştiu adulţii.

Capitolul 44

La ora patru în aceeași după-amiază a venit la ușă Marisol. Purta o pijama cu flori și șlapi. Îi avea cu ea pe Frank și pe Beans, șoricarii familiei Goucher.

— Ai uitat? m-a întrebat. Trebuia să vii să ne întâlnim.

Mi-am cerut scuze și am apucat lesa lui Frank. Am pornit pe trotuar și am fost uimit să văd că în fața noastră mergea Crenshaw. Însă nu la fel de surprins însă cum aș fi fost cu o zi sau două în urmă. Și totuși. Era acolo, pășea ușor pe labele din spate și din când în când mai făcea câte-o roată sau mai stătea în mâini.

Nu știam cum să-i spun lui Marisol de ce plecam. Nu-i povestisem niciodată despre problemele noastre cu banii, deși probabil că își dăduse seama – pentru că nu-i ofeream nimic de mâncare când venea pe la mine sau pentru că hainele îmi erau tot timpul cam mici.

N-aș zice că o mințisem. Mai degrabă evitasem să vorbesc despre anumite fapte concrete și mă concentrasem asupra altora.

Nu intenționat, desigur. Îmi plac faptele. Lui Marisol, la fel. Numai că uneori faptele erau prea greu de împărtășit.

M-am hotărât să-i spun lui Marisol ceva despre o rudă bolnavă, despre cum trebuia să ne ducem ca să o îngrijim și despre cum am aflat despre toată treaba asta pe neașteptate. Dar, chiar când am vrut să încep, Crenshaw s-a apropiat și mi-a șoptit la ureche:

— Adevărul, Jackson.

Am închis ochii strâns și am numărat până la zece. Rar.

Zece secunde mi se păreau suficiente ca să-mi treacă *nebunia*.

Am deschis ochii. Marisol îmi zâmbea.

Și atunci i-am spus totul. I-am spus cât fusesem de îngrijorat, cum ne era foame uneori și cât de tare mă temeam de ceea ce putea urma.

Ne-am îndreptat spre terenul de joacă al școlii. Crenshaw a luat-o înainte cu pași mari și s-a dat cu viteză pe tobogan. Când a ajuns jos, s-a uitat la mine și a dat din cap aprobator.

Pe urmă, nu știu de ce, i-am mai spus lui Marisol încă un fapt.

I-am spus despre Crenshaw.

Capitolul 45

Mă aşteptam să-mi spună că sunt nebun.

— Uite care-i treaba, a zis Marisol şi s-a lăsat în genunchi ca s-o scarpine pe Beans între urechi. Noi nu ştim totul. Eu nu ştiu de ce fraţii mei simt nevoia să râgâie alfabetul. Nu ştiu de ce îmi place să construiesc lucruri. Nu ştiu de ce nu există bomboane M&M în toate culorile curcubeului. De ce trebuie să înţelegi tu totul, Jackson? Mie îmi place că nu ştiu totul. Aşa lucrurile sunt mai interesante.

— În ştiinţă este vorba despre fapte. În viaţă este vorba despre fapte. Crenshaw nu este un fapt, am ridicat din umeri. Dacă înţelegi cum se petrece un anumit lucru, atunci îl poţi face să se petreacă din nou. Sau să nu se mai petreacă.

— Vrei să dispară Crenshaw?

— Da, am zis tare, apoi am adăugat mai încet: Nu. Nu ştiu.

Marisol a zâmbit.

— Aş vrea să-l pot vedea şi eu.

— Negru. Alb. Păros, am zis. Extrem de înalt.

— Ce face acum?

— Flotări într-o singură labă.

— Nu cred. Mi-ar plăcea mult să văd asta.

— E în regulă. Dă-i drumul și sună la un psihiatru! Internează-mă!

Marisol mi-a tras un pumn în umăr. Tare.

— Au! am strigat. Ce faci?

— Mă scoți din sărite, a zis ea. Dacă îmi făceam griji pentru tine, ți-aș fi spus. Sunt prietena ta. Dar nu cred că înnebunești.

— Ți se pare normal să ai un motan uriaș care face baie cu clăbuci la tine acasă?

Marisol a țuguiat buzele de parcă tocmai mușcase dintr-o lămâie.

— Mai ții minte că în clasa a doua a venit un magician la sărbătoarea școlii?

— Ce penibil a fost!

— Mai ții minte că te-ai dus în spatele scenei și ai descoperit ce făcea ca să scoată iepurele din joben? Și că pe urmă le-ai spus tuturor?

Am zâmbit larg.

— M-am prins imediat.

— Dar ai făcut să dispară magia, Jackson. Mie îmi plăcea să cred că iepurașul acela gri chiar apărea în pălăria omului. Îmi plăcea să cred că era magie.

— Dar nu era. Avea o gaură în joben și pe acolo...

Marisol și-a acoperit urechile.

— Nu m-a interesat! a strigat ea, trăgându-mi încă un pumn. Și nu mă interesează nici acum!

— Au, am zis. Iarăși!

— Jackson, a spus Marisol, bucură-te de magie cât mai poți, bine?

Am mers în tăcere pe traseul nostru obișnuit. Pe lângă părculețul cu fântâna arteziană. Pe lângă pista de biciclete pe care am trecut de un catralion de ori –

demult, când aveam bicicletă. Pe lângă locul unde mi-am rupt mâna mergând într-o roată. Pe lângă indicatorul pe care scrie BINE AȚI VENIT ÎN CARTIERUL LACUL LEBEDELOR.

— Am citit că lebedele rămân împreună toată viața, a zis Marisol.

— De cele mai multe ori, am spus eu. Dar nu întotdeauna.

— Tu și cu mine vom fi prieteni pe viață.

A declarat asta ca și cum ar fi fost un fapt natural. Ca și cum ar fi spus „Iarba este verde".

— Nici măcar nu știu încotro o apucă familia mea.

— Nu contează. Poți să-mi trimiți vederi. Poți să-mi scrii e-mailuri de la bibliotecă. Vei găsi o cale.

Am tras un șut într-o piatră.

— Mă bucur că ți-am spus despre Crenshaw, am zis. Mulțumesc că n-ai râs.

— Aproape că-l pot vedea și eu, a spus Marisol. Face salturi pe spate pe pajiștea din fața casei mele.

— De fapt, face șpagatul la tine pe alee.

— Am spus că *aproape* pot să-l văd, a repetat și a zâmbit. Uite un fapt amuzant, Jackson: Nu putem vedea undele sonore, dar putem auzi muzica.

Capitolul 46

În seara aceea, Crenshaw şi cu mine am ieşit în curtea din spate.

Lui Crenshaw îi plăcea noaptea.

Îi plăcea cum întârziau stelele să apară pe cer. Îi plăcea cum iarba emana căldura acumulată peste zi. Îi plăcea cum schimbau greierii muzica.

Dar mai ales îi plăcea să mănânce greierii.

Ne-am întins pe iarbă – eu pe spate, Crenshaw pe-o parte, cu Aretha în apropiere, morfolind o minge de tenis. Din când în când ridica privirea, ciulea urechile şi adulmeca aerul.

Era plăcut să vorbim în timp ce se lăsa noaptea. Aproape că mă făcea să uit că plecam a doua zi. Aproape că mă făcea să nu mai simt furia şi tristeţea care mă îngreunau ca nişte ancore invizibile.

Crenshaw a prins un greier sub laba lui mare.

I-am spus că în China greierii erau consideraţi aducători de noroc.

— În Thailanda, greierii sunt consideraţi delicatese, mi-a răspuns el, unduindu-şi şi şerpuindu-şi coada ca un lasou la rodeo. Şi în lumea pisicilor e la fel.

Eu mestecam un fir de iarbă. Este un mod bun să-ţi distragi mintea când ţi-e foame.

— De unde știi?

Crenshaw s-a uitat la mine.

— Știu tot ce știi și tu. Așa funcționează prietenii imaginari.

— Știi și lucruri pe care eu nu le știu?

— Păi, știu de exemplu cum este să fii prieten imaginar.

Cu cealaltă labă din față, Crenshaw a dat după o molie. Molia i-a zburat pe deasupra capului de parcă râdea de el.

— Urăsc moliile, a zis el. Sunt niște fluturi măsluiți.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Se dau drept fluturi.

— Dacă știi tot ce știu și eu, cum de știi cuvinte pe care eu nu le cunosc?

— Au trecut trei ani, Jackson. Un motan poate învăța o sumedenie de lucruri în timpul ăsta. Luna trecută am citit dicționarul de patru ori.

A dat din nou cu laba după molie și din nou a ratat-o.

— Pe vremuri erai mai rapid, am subliniat.

— Pe vremuri eram mai mic, a zis el și și-a lins laba.

— Chiar voiam să te întreb cum de ai devenit atât de mare. Nu erai așa când aveam șapte ani.

— Ai nevoie de un prieten mai mare acum, a zis Crenshaw.

Mama a ieșit să pună în microbuz o cutie cu haine.

— Jackson? Ești bine? m-a întrebat.

— Da.

— Mi s-a părut că te-am auzit vorbind cu cineva.

I-am aruncat lui Crenshaw o privire.

— Vorbeam cu mine însumi. Știi tu.

Mama a zâmbit.

— Excelent partener de conversaţie!

— Ai nevoie de ajutor, mamă?

— Nu. Nu ai prea mult de împachetat când ţi-a mai rămas doar esenţialul. Mulţumesc, scumpule.

Crenshaw a ridicat laba. Greierul s-a zbătut să se elibereze. Laba a coborât din nou. Nu destul de tare cât să-l omoare, doar cât să-l chinuie.

— Te simţi vreodată vinovat pentru felul în care torturează pisicile alte fiinţe? Gândaci, şoareci, muşte? am întrebat. Ştiu că o faci din instinct, dar...

— Sigur că nu. Aşa ne purtăm noi. Este un antrenament de vânătoare. Supravieţuieşte cine-i mai puternic.

A ridicat laba, iar de data asta greierul a şters-o repede.

— Viaţa nu-i întotdeauna dreaptă, Jackson.

— Da, am oftat eu. Ştiu.

— În orice caz, tu m-ai făcut motan.

— Nu-mi amintesc să fi hotărât asta. Pur şi simplu... s-a întâmplat.

Aretha a dat drumul mingii în faţa lui Crenshaw. El a amuşinat-o dispreţuitor.

— Pisicile nu se joacă, i-a spus Crenshaw. Noi nu facem giumbuşlucuri. Noi nu ne zbenguim. Noi dormim, ucidem şi mâncăm.

Aretha dădea frenetic din coadă, încă plină de speranţă.

— Bine, a zis Crenshaw şi a suflat spre minge.

Mingea s-a rostogolit câţiva centimetri. Aretha a apucat-o cu dinţii şi a aruncat-o în aer.

— Ai fost jucăuş – pentru cineva care nu se joacă, am zis şi am mai rupt câteva fire de iarbă pe care să le mestec.

— Mă tem că ai pus şi un praf de câine când m-ai inventat, a ridicat din umeri Crenshaw. Uneori îmi vine... să mă rostogolesc în ceva urât mirositor. Într-o urmă de dihor mort, poate, sau în nişte gunoi fermentat.

— Câinii fac asta pentru că...

— Ştiu de ce o fac. Pentru că sunt idioţi. Şi mai ştiu că nu vei vedea în veci o felină ca mine înjosindu-se în halul ăsta.

M-am ridicat în fund. Luna era o dungă galbenă.

— Am mai pus şi altceva în combinaţia ta?

— Uneori mă tem că am şi ceva de peşte. Îmi cam place apa.

M-am gândit la mine cel din clasa întâi.

— Îmi plăceau tare mult peştii când aveam şapte ani. Am avut un peştişor auriu pe care îl chema George.

— Sigur că da, a zis Crenshaw. Îţi plăceau o mulţime de animale pe vremea aceea. Şobolani, lamantini, gheparzi. De toate. Chiar şi lilieci, a gemut el. Nu-i de mirare că-mi place să mănânc ţânţari.

— Iartă-mă, am zis, dar nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Cel puţin tu ai folosit animale. Am un prieten – un tip tare de treabă – care-i făcut în întregime din îngheţată. Urăşte de moarte vremea caldă.

— Stai puţin, am zis şi am procesat informaţia. Adică tu cunoşti şi *alţi* prieteni imaginari?

— Sigur că da. Pisicile sunt singuratice, dar nu sunt complet antisociale, a zis el şi apoi a căscat. Am cunoscut-o pe Ups, prietena imaginară a lui Marisol. Şi pe prietenul tatălui tău.

— Tata a avut un prieten imaginar? am strigat.

— Se întâmplă mai des decât îţi vine să crezi, Jackson, a zis Crenshaw şi a căscat din nou. Simt că mă ia somnul.

— Stai așa, am zis. Înainte să te culci, povestește-mi despre prietenul tatei!

Crenshaw a închis ochii.

— Cântă la chitară, cred.

— Tata?

— Nu, prietenul lui. Și la trombon, dacă țin bine minte. E câine. Unul costeliv. Nu prea ai la ce te uita.

— Cum îl cheamă?

— Începe cu F. Un nume neobișnuit. Franco? Fiji?

Crenshaw a pocnit din degete. Un lucru pe care pisicile nu-l fac prea des.

— Finian! a zis el. Finian îl cheamă. De treabă, pentru un câine.

— Finian, am repetat. Aha. Unde stai tu, Crenshaw, când nu ești cu mine?

— Ai văzut cum arată cancelaria profesorilor?

— Am tras cu ochiul. N-avem voie înăuntru. Am văzut multe căni de cafea și pe domnul Destephano moțăind pe canapea.

— Imaginează-ți o cancelarie uriașă. Multe persoane care așteaptă, picotesc și povestesc despre copii exasperanți și formidabili. Acolo stau. Acolo aștept, în caz că ai nevoie de mine.

— Și numai asta faci?

— Ei, fac multe lucruri. Prietenii imaginari sunt aidoma cărților. Creați, savurați, răsfoiți, cu colțurile paginilor îndoite și pe urmă puși deoparte până când este din nou nevoie de noi.

Crenshaw s-a întors pe spate și a închis ochii. Un fapt bine de știut despre pisici este că își expun burțile numai când se simt în siguranță.

Torsul lui a umplut aerul ca bâzâitul unei mașini de tuns iarba.

Capitolul 47

În noaptea aceea n-am putut să adorm. Zgomotele răsunau cu ecou din pereţii apartamentului nostru gol. Umbrele se lărgeau şi se îngustau. Nu-mi dădea pace o întrebare: De ce era nevoie să se petreacă lucrurile în felul ăsta?

Viaţa nu-i întotdeauna dreaptă, spusese Crenshaw. Cuvintele lui îmi aminteau de un fapt interesant din natură despre care ne vorbise doamna Malone anul trecut, în clasa a patra.

Liliecii, spunea ea, împart mâncarea unii cu alţii.

Vorbea despre liliecii vampiri, cei care sfâşie mamiferele adormite, în timpul nopţii. De fapt, ei nu sug sânge. Mai degrabă îl ling, ceea ce este destul de neobişnuit. Dar partea cu adevărat uimitoare, partea la care îţi vine să spui „nu se poate", este că atunci când se întorc în peşterile lor îl împart cu liliecii lipsiţi de noroc, care n-au găsit nimic de mâncare. Vomită de-a dreptul sânge cald în gurile liliecilor flămânzi.

Dacă ăsta nu-i cel mai formidabil fapt din natură, atunci nu ştiu care ar putea fi.

Doamna Malone ne-a spus că s-ar putea ca liliecii să fie altruişti, ceea ce înseamnă că îşi împart mâncarea ca să-i ajute pe ceilalţi lilieci, chiar dacă asta reprezintă

un risc. A spus că unii oameni de știință sunt de acord cu această teorie și alții nu.

Oamenilor de știință le place să nu fie de acord în legătură cu anumite lucruri.

Doamna Malone s-a uitat atunci la mine, pentru că, deși era abia a treia săptămână de școală, deja își dăduse seama cum sunt.

— Jackson, a zis ea, poate că tu vei fi acela care va lămuri marea dispută dacă liliecii sunt sau nu animale de treabă.

Eu am spus că probabil nu voi fi eu, pentru că voiam să fiu specialist în gheparzi, lamantini sau câini, dar că voi ține minte liliecii ca plan de rezervă.

Doamna Malone ne-a mai spus încă ceva despre lilieci în ziua aceea.

A spus că uneori se întreabă dacă nu cumva liliecii sunt mai umani decât oamenii.

Capitolul 48

Probabil că până la urmă am adormit, pentru că m-am trezit dintr-un coşmar oribil. Gâfâiam. Îmi şiroiau lacrimile pe obraji. Luna era ascunsă de ceaţă.

Crenshaw mi-a pus o labă pe umăr. Şi-a lipit încet capul de al meu.

— Ai visat urât? m-a întrebat el.

— Nu-mi aduc aminte bine. Cred că eram într-o peşteră şi strigam să mă ajute cineva, dar nu mă băga nimeni în seamă.

— Te ajut eu, a zis Crenshaw. Te ascult eu.

M-am întors spre el. L-am privit în ochi şi m-am văzut pe mine reflectat acolo.

— Nu pot să mă duc cu familia mea, am zis, iar cuvintele m-au surprins. Nu pot să trăiesc din nou în microbuz. M-am săturat, Crenshaw.

— Ştiu, a zis el. Ştiu.

Am clipit. Soluţia era evidentă.

Trebuia să fug.

Nu urma să fie cine ştie ce călătorie. Trebuia doar s-o întreb pe Marisol dacă puteam să stau cu ea. Avea o mulţime de loc. O puteam ajuta pe lângă casă.

Am sărit din pat. Crenshaw s-a uitat la mine, dar n-a zis o vorbă.

N-aveam mare lucru de împachetat. Am înşfăcat perna, punga cu suvenire, câteva haine şi periuţa de dinţi.

Aveam de gând să mă duc acasă la Marisol înainte să se trezească familia mea. Marisol oricum se scula devreme. N-avea să se supere.

A fost greu să găsesc o bucată de hârtie şi un creion, dar până la urmă am reuşit. Aretha şi Crenshaw s-au uitat la mine cum rodeam capătul creionului în timp ce încercam să mă hotărăsc ce să scriu.

— Ce-ar trebui să spun? m-am întrebat pe mine însumi, dar şi pe Crenshaw.

— Spune-i adevărul persoanei care contează cel mai mult, a zis Crenshaw. Ţie însuţi.

Şi aşa am făcut.

Dragă mamă şi tată,

Iată care sunt faptele.
M-am săturat să nu ştiu ce urmează să se întâmple.
Sunt destul de mare ca să înţeleg lucruri.
Nu suport să trăiesc în felul acesta.
Mă duc să locuiesc o vreme cu Marisol.
Când rezolvaţi lucrurile, poate că o să vin cu voi.

Cu drag,
Jackson

PS: Arethei îi place să doarmă pe o pernă, să nu uitaţi asta.

PPS: Robin are şi ea nevoie să ştie ce se întâmplă.

Am pus într-un plic zece dolari pe care îi câştigasem plimbând şorecarii familiei Goucher. Am scris pe el:

Pentru a acoperi două incidente nefericite când am făcut grave erori de judecată, vă rog să daţi şapte dolari la Safeway (pentru două borcane de pui cu orez Gerber) şi trei dolari la Pet Food Expres (pentru un biscuit de câini în formă de pisică).

Capitolul 49

Pam-pam pa-pa-pam.

Robin bătea la mine în uşă.

— Jacks?

Am scăpat creionul.

— Du-te la culcare, Robin. E târziu.

— Mi-e frică la mine în cameră.

— Se face dimineaţă în curând, am zis.

— Aştept aici, lângă uşa ta, a spus Robin. Îl am pe Spot să-mi ţină de urât.

M-am uitat la Crenshaw. El a ridicat labele.

— Nu mă întreba pe mine. Copiii oamenilor sunt infinit mai complicaţi decât puii de pisică.

— Te rog, du-te la tine-n pat, Robin, am insistat.

— Nu mă deranjează să aştept.

M-am ridicat în picioare.

M-am dus la uşă.

Am stat pe gânduri.

Am deschis-o.

Robin a intrat. Îl avea cu ea pe Spot, perna şi cartea cu Lyle.

M-am uitat la ea.

M-am uitat la biletul meu.

L-am mototolit şi l-am aruncat.

Am citit împreună din cartea cu Lyle până când am adormit amândoi.

Capitolul 50

Când m-am trezit, Robin, Aretha și Crenshaw erau toți întinși la mine pe saltea. Lui Robin și Arethei le curgea puțină salivă din gură.

Pe podea lângă noi stăteau mama și tata. Erau amândoi în halat. Tata avea biletul meu mototolit netezit în poală.

— Bună dimineața, a șoptit mama.

Nu i-am răspuns. Nici măcar nu m-am uitat la ea.

— Fapt, a zis tata încet. Părinții fac greșeli.

— O mulțime de greșeli, a adăugat mama.

— Fapt, a zis tata. Părinții încearcă să nu-și împovăreze copiii cu probleme de oameni mari. Dar uneori e prea greu.

Robin s-a foit, dar nu s-a trezit.

— Ei bine, e greu și să fii copil, am spus, bucuros că vorbele îmi sunaseră atât de furios. Este greu să nu știi ce se petrece.

— Știu, a zis tata.

— Nu vreau să mai fie ca data trecută, am spus ridicând tot mai mult tonul. V-am urât pentru că ne-ați făcut să trecem prin așa ceva. N-a fost corect. Alți copii nu sunt nevoiți să doarmă în mașină. Alți copii nu suferă de foame.

Ştiam că nu e adevărat. Ştiam că există o mulţime de alţi copii care o duc mai rău decât mine. Dar nu-mi păsa.

— De ce nu puteţi fi şi voi ca alţi părinţi? am întrebat eu.

Plângeam în hohote. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am respirat adânc.

— De ce trebuie să fie în felul ăsta?

Mama a venit lângă mine şi a încercat să mă ia în braţe. N-aveam de gând s-o las.

— Ne pare nespus de rău, scumpule, a şoptit.

Tata şi-a tras nasul. Apoi şi-a dres glasul.

M-am uitat la Crenshaw. Era treaz şi mă urmărea cu atenţie.

Am respirat adânc şi întretăiat.

— Ştiu că vă pare rău. Dar asta nu schimbă lucrurile.

— Ai dreptate, a zis tata.

Vreme de câteva minute n-a vorbit nimeni. Nu se auzea decât Crenshaw torcând încet. Şi numai eu puteam să-l aud.

Încet, foarte încet, am început să-mi simt furia transformându-se în ceva mai blând.

— Nu-i nimic, am zis în cele din urmă. Chiar nu-i nimic. Dar vreau ca de-acum înainte să-mi spuneţi adevărul. Atâta tot.

— Mi se pare corect, a zis tata.

— Mai mult decât corect, a încuviinţat mama.

— Sunt tot mai mare, am zis. Pot să înţeleg.

— Atunci uite încă un fapt, a zis tata. Seara trecută l-am sunat pe bărbatul care voia să ne cumpere chitarele. Mi-a spus că fratele lui este proprietarul magazinului de muzică de lângă mall. Are nevoie de un asistent.

Fratele lui are şi un apartament deasupra garajului din spatele magazinului care va fi liber o lună. O să avem pentru o vreme un acoperiş deasupra capului. Poate şi ceva de lucru.

— Asta-i bine, nu? am întrebat.

— Este bine, a zis tata. Dar nu-i nimic sigur. Uite care-i treaba, Jackson. Viaţa e o harababură. E complicată. Ar fi frumos dacă ar ţine-o mereu aşa, a desenat el prin aer o linie care mergea tot timpul în sus. Dar viaţa este mai degrabă aşa, a adăugat şi a desenat o linie sinuoasă ca şirul de creste al unor munţi. Trebuie să nu te dai bătut.

— Cum era expresia aia? a întrebat mama. Să cazi de şapte ori şi să te ridici de opt?

— Înţelepciune din prăjiturele cu răvaş, a zis tata. Dar este adevărat.

Mama m-a bătut pe spate.

— Începând de azi, vom fi cât se poate de sinceri cu tine. Asta îţi doreşti?

M-am uitat la Crenshaw. El a încuviinţat din cap.

— Da, am zis. Asta îmi doresc.

— Bine atunci, a zis tata. Ne-am înţeles.

— Fapt, a spus mama. Tare mi-ar plăcea să mâncăm ceva. Hai să vedem ce putem face.

Capitolul 51

Magazinul de muzică arăta destul de dărăpănat. Am aşteptat în maşină în timp ce părinţii s-au dus să stea de vorbă cu proprietarul. A durat multă vreme. Robin şi cu mine am jucat castronul cu şapca ei de baseball şi nişte pastile de gumă de mestecat fără zahăr.

— Ţii minte bomboanele acelea mov? a întrebat Robin.

— Cele magice?

Robin a dat din cap că da.

— Poate că n-au fost chiar aşa de magice.

M-am îndreptat de spate, atent.

— Ce vrei să spui?

— Erau de la ziua lui Kylie, a zis Robin şi s-a tras de coadă. Am vrut să crezi tu că erau magice. Dar nu există magie. Evident.

— Nu ştiu, am zis. Poate că uneori se mai întâmplă şi lucruri magice.

— Serios? a întrebat Robin.

— Serios.

Părinţii mei au ieşit din magazin zâmbind. Au dat mâna cu un bărbat, iar acesta i-a întins tatei un set de chei.

— Am primit slujba, a zis tata. Este doar cu jumătate de normă, dar, cu ce mai avem de lucru, ar trebui să

ne ajute. Şi putem sta o lună în apartamentul acela. Să sperăm că până atunci reuşim să ne facem alt plan. Am vrea mult ca tu şi Robin să mergeţi la aceeaşi şcoală. Ne vom strădui din răsputeri, dar nu există nicio garanţie.

— Ştiu, am zis.

Chiar dacă nu ni se rezolvaseră toate problemele, mă simţeam puţin mai bine.

Apartamentul de deasupra garajului era micuţ, avea doar un singur dormitor. Nu exista televizor, iar mocheta era bej şi uzată.

Dar avea acoperiş şi uşă şi o familie care avea nevoie de el.

Capitolul 52

Articolul despre prieteni imaginari pe care l-am citit spunea că aceştia apar adeseori în perioade tensionate. Susţinea că, pe măsură ce copiii se maturizează, tind să se desprindă de lumea lor închipuită.

Dar Crenshaw mi-a spus altceva.

A spus că prietenii imaginari nu ne părăsesc niciodată. Că sunt mereu la datorie. Stau şi aşteaptă în caz că va fi nevoie de ei.

I-am spus că păreau să aibă mult de aşteptat, dar el a zis că nu-i pasă. Asta era datoria lui.

În prima noapte petrecută în noul apartament am dormit pe un fotoliu din living. M-am trezit în mijlocul nopţii. Toţi ceilalţi dormeau duşi.

M-am dus la baie să beau apă şi am auzit cu surprindere că apa curgea. Am bătut la uşă, nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am deschis-o puţin.

Baloane de spumă pluteau şi dansau, iar în aer se ridicau fuioare de aburi. L-am întrezărit prin ceaţă pe Crenshaw – era sub duş şi îşi făcea o barbă din clăbuci.

— N-ai nişte bomboane gumate mov? m-a întrebat el.

Înainte să apuc să-i răspund, am simţit pe umăr mâna tatei.

— Jackson? Eşti bine?

M-am întors şi l-am strâns tare în braţe.

— Te iubesc, i-am spus. Ăsta este un fapt.

— Şi eu te iubesc, a şoptit el.

Am zâmbit, amintindu-mi ce voiam să-l întreb.

— Tată, ai cunoscut vreodată pe cineva pe care îl chema Finian?

— *Finian*, ai spus? a întrebat el, cu privirea pierdută în gol.

În timp ce închideam uşa băii, l-am zărit din nou pe Crenshaw. Stătea în cap. Avea coada plină de spumă.

Am închis ochii strâns şi am numărat până la zece. Rar.

Zece secunde mi se păreau suficiente ca să mă asigur că nu avea de gând să plece.

Când i-am deschis din nou, Crenshaw era tot acolo.

Trebuia să existe o explicaţie logică.

Întotdeauna există o explicaţie logică.

Între timp, aveam de gând să mă bucur de magie cât puteam.

Mulţumiri

Le mulţumesc din inimă următorilor:

• Celor de la Editura Feiwel and Friends: lui Rich Deas, Liz Dresner, Nicole Moulaison şi Mary Van Akin pentru răbdare şi pentru nemaipomenita lor pricepere; lui Liz Szabla pentru grija şi iubirea ei, pentru sfaturile remarcabile şi pentru umorul ei graţios; lui Angus Killick pentru entuziasm şi îndrumare; şi lui Jean Feiwel pentru absolut tot;

• Elenei Giovinazzo, agentă de excepţie de la Pippin Properties, Inc., pentru sfaturile şi prietenia ei;

• Artistului Erwin Madrid pentru că i-a dat viaţă lui Crenshaw;

• Nemaipomeniţilor elevi de la Şcoala Monarch din San Diego, California – un campus unic destinat elevilor fără adăpost –, pentru că mi-au împărtăşit poveştile lor;

• Prietenilor mei şi familiei pentru că s-au prefăcut că nu-mi observă lungile conversaţii cu un motan imaginar;

• Lui Jake şi Juliei, pentru că mi-au respectat dorinţa de a nu mă deranja când scriu decât dacă arde ceva;

• Şi lui Michael, pentru că m-a rugat să-i împrumut deschizătorul de conserve acum mult, mult timp.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
O ușă este ceva care se deschide 9

PARTEA A DOUA
Piureul de cartofi este ceva ce dai
destul pentru toată lumea 61

PARTEA A TREIA
Lumea este ceva pe care poți să stai 97

Mulțumiri 161

Lui Jackson îi plac foarte mult lucrurile adevărate, care pot fi verificate, și visul lui este să devină zoolog. Urăște să fie mințit, iar părinții lui tocmai asta fac: ca să-i protejeze pe el și pe surioara lui, se poartă ca și cum totul ar fi bine și le ascund că s-ar putea să ajungă din nou fără casă.

Doar Crenshaw, prietenul lui imaginar, îl înțelege și îl ascultă. Motanul uriaș care se dă cu skateboardul și căruia îi place să facă baie cu clăbuci îl ajută pe Jackson să înțeleagă că nu e nevoie să poarte singur pe umeri povara familiei și că uneori chiar trebuie să spună tot ce are pe suflet.

De aceeași autoare:

IVAN CEL FĂRĂ DE SEAMĂN
Medalia Newbery 2013

9 786067 881059

La ARTHUR cărțile inteligente sunt întotdeauna **albastre**

smart blue | classic yellow | violet history | funny green | orange fantasy